

Nº 38 (12)

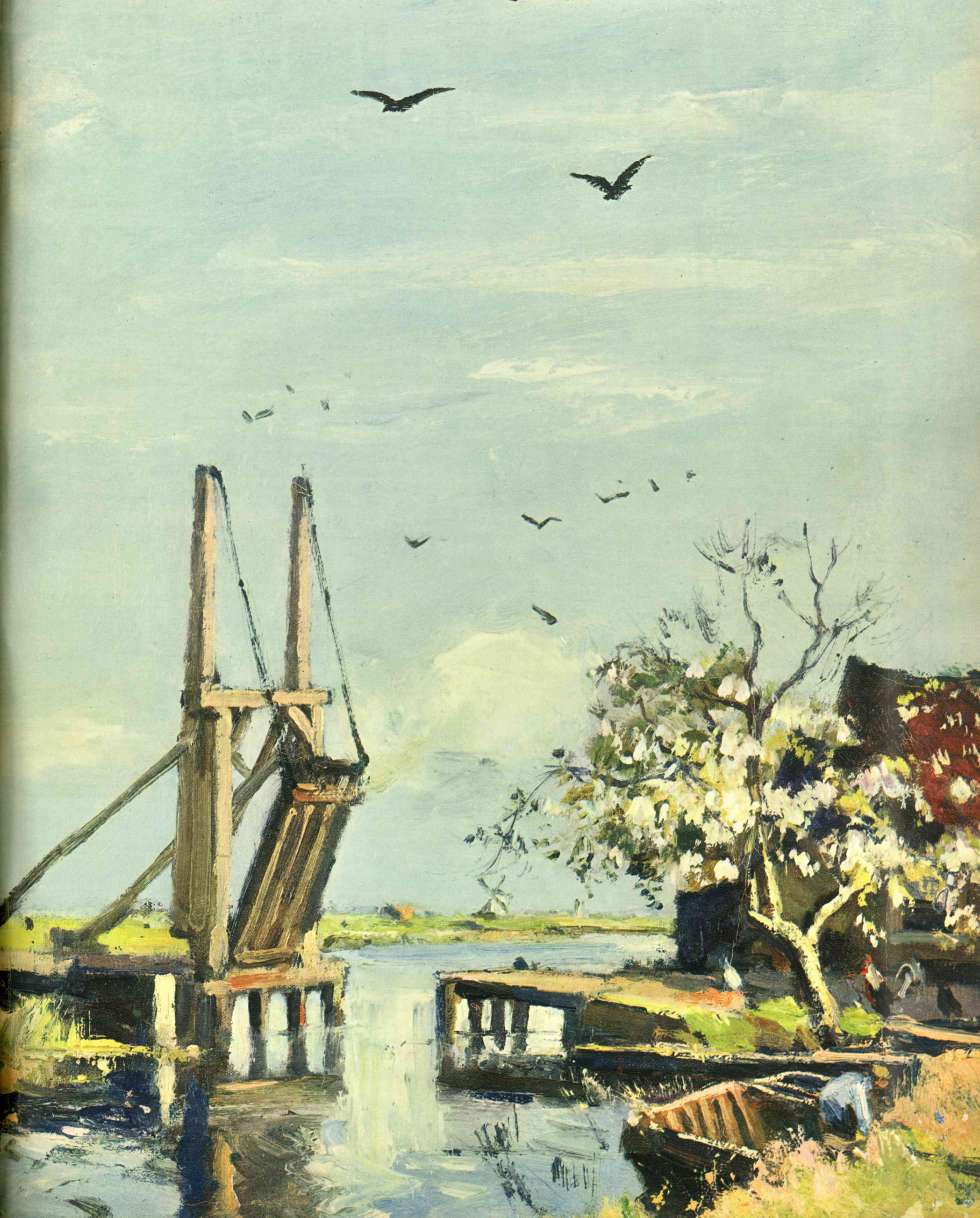
24 MAART 1926

PRJS 17½ C

PAASCHNUMMER

Panorama

A.W. Sijthoff's Uitg. Mij. Leide

Hoofdprijs f 2500! HOE ZOUDT U DEZE COMFORT-IDEEËN

NAAR HUN POPULARITEIT RANGSCHIKKEN ?

De hierbij afgebeelde teekeningen zijn alle als Comfort-advertenties verschenen. Zij hebben zooveel opgang gemaakt, dat wij nu eens willen uitvinden, welke het meest populair zijn geworden. Bekijk de teekeningen nauwkeurig en plaats ze dan

in een volgorde, waarbij het nummer van de tekening, die U het beste vindt, het eerst genoemd wordt; daarna noemt U het nummer van de tekening, die in aantrekkelijkheid hierop volgt en zoo verder, tot U alle 10 gehad heeft. De juiste oplossing wordt

bepaald, door het gemiddelde van alle inzendingen te nemen.

Wat U doen moet

Vul op onderstaanden bon nauwkeurig de door U beoordeelde volgorde in, daarna Uw naam en adres en die van Uwen leverancier van Comfort Zeep. Zend den bon gefrankeerd als brief naar de Lever's Zeep Mij., Vlaardingen, afd. Comfort-prijsvraag. Bij elke inzending moet een voorzijde van een Comfort doos gevoegd worden. U moogt zooveel oplossingen inzenden als U wilt, mits U bij elke oplossing één voorzijde van een doos voegt. Inzendingen moeten uiterlijk 30 April 1926 in ons bezit zijn. Voor bij de post zoekgeraakte bons zijn wij niet aansprakelijk. Niet volledig ingevulde bons komen niet in aanmerking. Onze beslissing is definitief. Correspondentie kan hierover niet worden gevoerd. De uitslag wordt in dit blad gepubliceerd. Door invulling van den bon onderwerpt men zich aan al deze bepalingen.

270 PRIJZEN

De inzender, wiens volgorde het dichtst bij die van de meerderheid komt, ontvangt als eersten prijs f 2500.—. Voorts is er één tweede prijs van f 1000.—, één derde prijs van f 500.— en één vierde prijs van f 250.—. Verder zijn er 6 prijzen van f 100.—, 10 van

f 25.—, 50 van f 10.—, 100 van f 5.— en 100 van f 2.50; in totaal 270 prijzen. Bovendien zullen een speciale prijs van f 300.— en negen van f 25.— worden toegekend aan die H.H. Winkeliers, die de Comfort Zeep leverden aan de eerste tien prijswinnaars.

BON TER INVULLING

Hieronder geef ik de door mij gekozen volgorde:

Eerste is No.	Zesde is No.
Tweede „ No.	Zevende „ No.
Derde „ No.	Achtste „ No.
Vierde „ No.	Negende „ No.
Vijfde „ No.	Tiende „ No.

Naam

Straat & Nr. Woonplaats

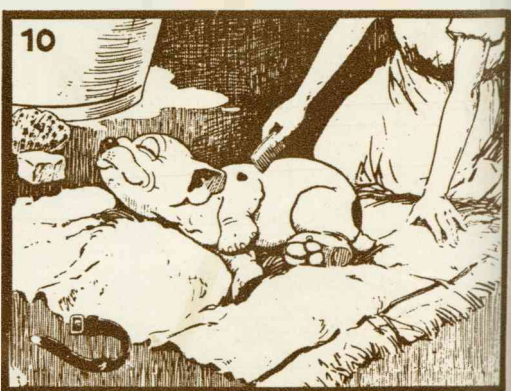
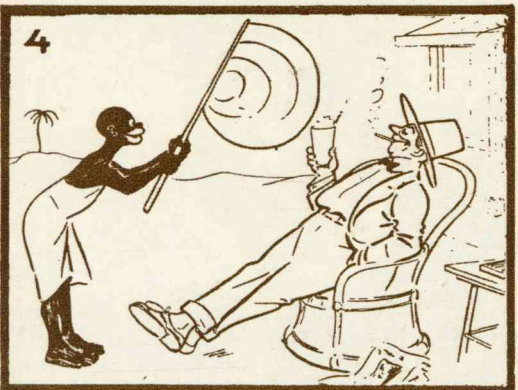
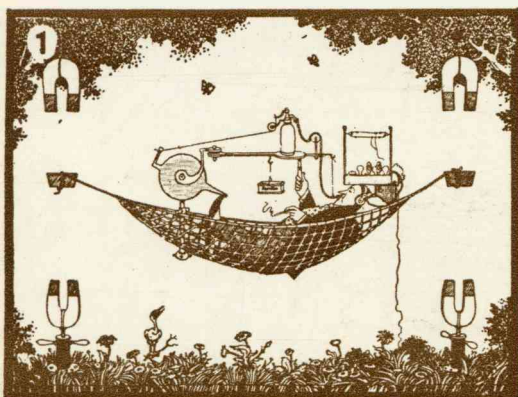
Naam van mijn leverancier van Comfort Zeep:

Straat & Nr. Woonplaats

C10a-16

G2

2 GROOTE STUKKEN VOOR 30 CT.

PANORAMA

A. W. SIJTHOFF'S

UITGEVERS MAATSCHAPPIJ

LEIDEN

De Via Dolorosa (Lijdensweg) met Ecce homo-boog te Jerusaleem

Wandel- en rijwielpaden in het GOOI

De Oud-Blaricumerweg (Wandelweg B en rijwielpad).

Waterpartij bij Drafna (Wandelweg C.)

Daar is een tijd geweest, dat het Gooyer bosch zich uitstreckte van de Zuiderzee tot het polderland van Loosdrecht, van de vesting Naarden tot Maartensdijk. Het besloeg een oppervlakte van ongeveer 600 H. A. en was rijk aan een groote verscheidenheid van allerlei loof- en naaldhout. Nog lang daarna bleef de landstreek een tamelijk woest miniatuur berglandje, dat — omsloten door zee, meren en venen — bijna ontoegankelijk was voor den vreemdeling. De geïsoleerde dorpjes met hun eigenaardige en dikwijls eigenzinnige bevolking bewaarden veel in zeden en gewoonten uit overoude tijden. Het communaal grondbezit — waaruit de beruchte erfgooierskwestie zou voortkomen — kon onder die omstandigheden hier gehandhaafd blijven. Toch trokken reeds in de 18e eeuw flinke wandelaars het Gooi in om er van het landschapsschoon te genieten, vooral in den tijd, dat de boekweit bloeide. Ongetwijfeld zullen ze toen wel eens last hebben gehad van de Gooyers, die ongaarne de vreemdelingen op hun gebied zagen. Ferdinand Huyck zal niet de eenige geweest zijn, die met een Gooischen bekkensnijder kennis maakte. Vele ingezetenen van dit schoone landschap waren geduchte vechtersbazen, die zich te midden van hun woest gebied heer en meester voelden. Eeuwen lang waren het gezochte soldaten voor de talrijke huurlegers.

Pas in onzen tijd, mogen we haast wel zeggen, werd het Gooi de geliefkoosde woonplaats van velen, die in de hoofdstad des lands hun zaken hebben. De kleine dorpjes van weleer groeiden in korten tijd tot de groote forensenplaatsen van thans. Had b.v. Bussum in het midden van de 19e eeuw nog nauwelijks een inwonertal van een paar honderd zielen, nu heeft het de twintigduizend reeds aardig overschreden!

Natuurlijk, dat het bouwen van talrijke landhuizen en villa's afbreuk deed aan het ongerepte natuurschoon en even natuurlijk, dat er stemmen opgingen om het landschapsschoon zooveel mogelijk te bewaren. En dat niet alleen van de bewoners van het landschap zelve. Een groote stad als Amsterdam heeft behoefte aan een op niet te grooten afstand gelegen gebied, dat rijk is aan natuurschoon, waar de stadsbewoners regelmatig een gezonde verpoozing kunnen vinden. Elke zomersche zondag geeft daarvan het overtuigend bewijs als duizen-

den Amsterdammers per trein of tram, per auto of fiets het Gooi binnentrekken om een dagje in „hun tuin” door te brengen. Velen van die bezoekers mopperden de laatste jaren, dat het Gooi geen natuurschoon meer had, dat alles werd vernield door den geweldigen aanbouw van woningen. Zij, die zoo spraken, kenden het Gooi niet. Wanneer ze per spoor of per tram kwamen, spoedden ze zich zoo spoedig mogelijk naar het bosch van Bredius om daar den geheelen dag te toeven op de heerlijke gazons langs de wondermooie boschvijvers. En toen ter kwader ure, dit — hun paradijs — werd afgesloten, was voor hen

het heele Gooi verloren. Anderen kwamen per fiets en hielden zich — tot voor een dozijn jaren noodgedwongen — aan de kunstwegen, die de steden en dorpen verbinden. Van de innerlijke schoonheid van het mooie landschap bemerkten ze weinig. Daaraan is door de oprichting van de „Vereeniging voor aanleg en onderhoud van rijwielpaden in Gooi- en Eemland” op 4 Maart 1914 te Baarn, een gelukkig einde gemaakt. Ondanks den grooten oorlog en de slechte tijden daarna,

Het fietspad naar Oud-Naarden aan Zee.

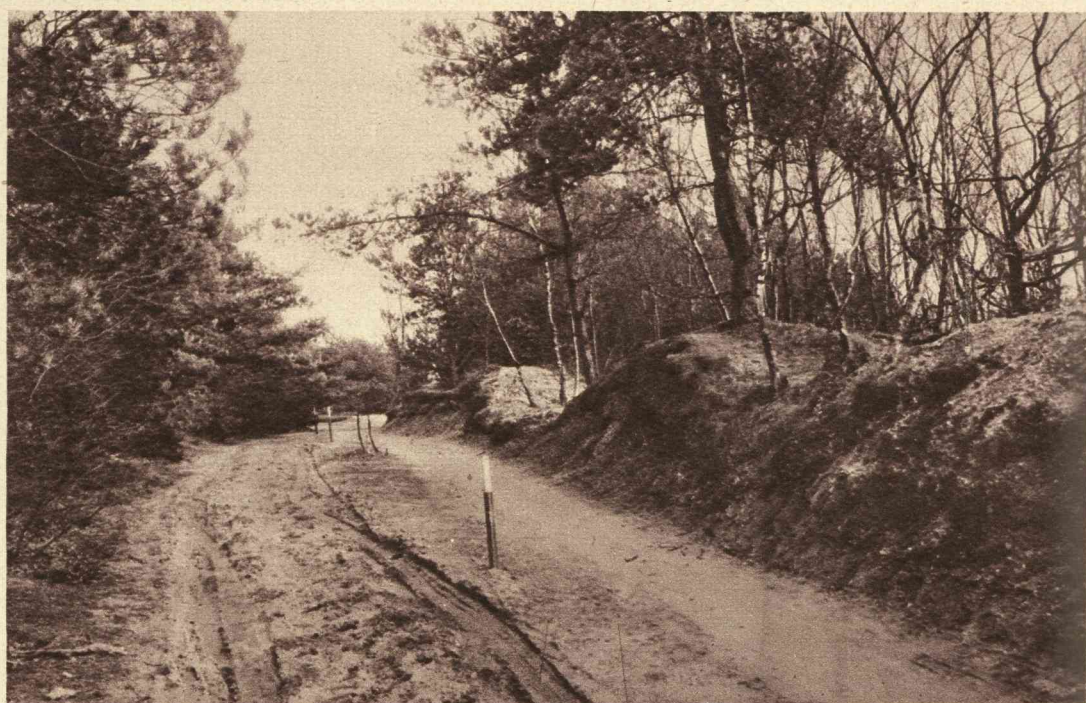
Aan het voetpad tusschen den Oud-Bussumer en den Huizerweg (Wandelwegen A en D).

Vijver in het bosch van Bredius (Aan de wandelwegen B, C en G).

Het schilderachtige Bussumer voetpad van de wandelwegen A en D.

Een mooi gedeelte van den wandelweg B.

is in een korten tijd een net van prachtige paden door de bosschen en over de heide gelegd, waarlangs de fietsrijder in alle richtingen het schoone landschap kon doorkruisen. Het wandelaarsland werd daardoor in een fietsparadijs veranderd! Voorheen kon de wielrijder alleen de officieele buitenzijde van het landschap bewonderen, thans kan hij tot de meest-afgelegen plekjes doordringen. „De intieme schoonheid van kleine boschjes, het heerlijke wijde uitzicht over de ongerepte, golvende heide,

de poëzie van een ritselend beekje, dat langs den mosgrond sijpelde van een donker beukenbosch, de teere, verliefde spiegeling van een klein waterplasje, door blanke zandheuveltjes omdijkt, . . . bleven gereserveerd voor de sterke beenen van den wandelaar, die al deze weelde dragen konden, maar die hun heer en meester vaak over veel te lange en veel te zonnige wegen moesten voeren, om hem dit mooie en mooiste te doen bereiken . . . Doo] de rijwielpaden was dat alles plotseling veranderd: ze ontsloten de meer intieme landschapsschoonheid ook voor den wielrijder en voerden dus het rijwieltourisme tot een nieuwe fase van ontwikkeling.

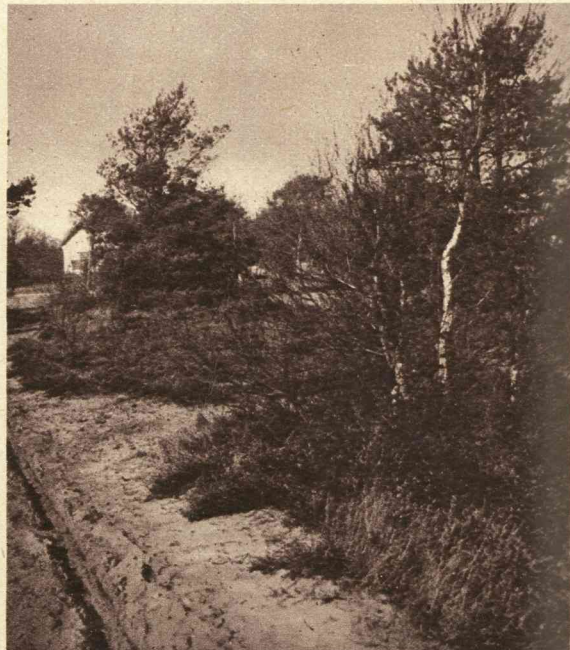
Het smalle, geharde kronkelpad kruipt tegen de blonde heiheuvels op, voert door ravijnen, slingert tusschen de stammetjes door van een klein feëriek dennenboschje, begeleidt de karakteristieke mulle zandwegen met het diepe karrespoor, plaatst u opeens voor even verrassende als heerlijke vergezichten . . .” Zoo schreef de heer J. D. C. van Dokkum in „Het Gooi”, een bijzonder aardig in het jaar 1920 verschenen boekje. Wat „Gooien Eemland” toen reeds voor den wielrijder gedaan had, deed de A.N.W.B. later voor den wandelaar. Natuurlijk was er verschil. De rijwielpaden moesten aangelegd, de wandelpaden bestonden in den regel reeds . . . alleen echter voor den ingewijde. De vreemdeling wist ze onmogelijk te vinden, kon zich niet oriënteren. Geen wonder, dat de talrijke wandelaars dikwijls de rijwielpaden tot wandelweg kozen, waar de bekende „paddestoelen” zoo gemakkelijk den weg deden vinden. Dat was echter de bedoeling niet! Wandelaars worden op die paden geduld, maar meer ook niet. Volgens wettelijke voorschriften zijn ze verplicht voor de wielrijders opzij te gaan en desnoods het rijwielpad te verlaten. Onze groote toeristenbond zorgde, dat de wandelaars hun eigen paden kregen. De A.N.W.B. bewegwijzerde een 22-tal van de mooiste routes in Gooi- en Eemland met een totale lengte van 208 K.M. Elke route is gemerkt met een der letters A tot en met V. Bij begin- en eindpunt en ook op de kruispunten geven bordjes de richting aan, benevens den afstand in K.M. Langs de geheele route zijn kleinere bordjes met de betreffende letter, zoo noodig voorzien van een richtingspijl, aangebracht. Voor den opmerkzamen wandelaar is verdwalen een onmogelijkheid geworden. Zonder eenige moeite dringt hij door tot de schoonste plekjes van het mooie Gooi, maakt kennis met de intieme schoonheid van het landschap. Natuurlijk begint en eindigt elke route bij een spoor- of tramstation. We zouden nog veel van het moois, dat de wandelwegen te zien geven, kunnen vertellen, maar raden liever aan voor eenige stuivers het mooie boekje te koopen, dat de A.N.W.B. ook voor niet-leden verkrijgbaar stelt. In Mr. A. W. Stork, plaatsvervangend hoofdconsul, vindt de lezer een eminenten gids.

Een schilderachtig rustpunt aan den wandelweg D in de bosschen van Crailoo.

Een mooi plekje aan het Bussumer Voetpad. (Wandelweg A en D).

Aan het rijwielpad van Bussum naar Huizen

De Paasch-Haas

door Amy Vorstman-ten Have

Mammie... mammie...! wil je aan den Paasch-haas een brief schrijven of hij van het jaar weer eieren komt brengen?" Met een opgewonden kleurtje en groote schitter-oogen over dit zelfbedachte plan, stond het vijfjarig baasje naast moeders stoel. Met een vluchtigen glimlach keek Nora van Wely neer op het blonde ventje. Even knikte zij tegen hem in den spiegel van de toilettafel.

„Wou je dat zoo graag, Bob...?" vroeg ze afwezig en penseelde met vaardige hand den fijnen boog van haar donkere wenkbrauwen.

„Mag het nu, mammie...?" vroeg het kereltje ongeduldig. Moeder keek altijd naar je, maar het was dikwijls net of ze je niet zag.

„Ik zal eens zien, hoor vent!" sprak z'n moeder luchtig, terwijl zij den zwaren zilveren handspiegel opnam, om zich van nabij te bekijken.

Met een ouwelijke vroegwijze uitdrukking op zijn blank gezichtje, keek Bob naar zijn mooie moeder.

Zwak en teer van den dag van zijn geboorte af, had hij nimmer opgehouden een zorg-kind te zijn.

Zijn aanhalige maniertjes en zijn klaarlijk-kelijke behoefte aan streelende, koesterende liefde, hadden er niet weinig toe bijgedragen hem iets meisjesachtigs te verleenen.

„Maak er toch een jongen van!" placht zijn vader te zeggen, als hij zag, hoe Bob gekleed werd in zachte teere kleuren, hoe er eindelijk zorg werd besteed aan zijn kapsel van lange blonde krullen, zijn schoeisel en zijn sokjes.

Het gevoel dat Van Wely voor zijn zoon koesterde, was het beste te vergelijken met medelijden.

Hoe was zijn verlangen uitgegaan naar een zoon, een flinken blozenden boy, vol gulten-streken, vol gezonde streken en lawaai... een stevigen bengel met gaten in z'n kousen en een winkelhaak in zijn blouse... een jongen waar pit in zat... die wist van klimmen en ravotten, een echten jongen met een onver-zadigbaren honger en speelsch als een jonge hond. Doch dit kind met zijn waswit, bijna doorschijnend gezichtje, omlijst door de vlasblonde krullen, met zijn slappe futloze handjes, met heel zijn broos, teer gestel, geleek in niets op een flinken gezonden knaap. Vaak kon Van Wely zijn zoon zitten aanstaren met iets als verwondering om zijn preciese gebaartjes en zijn onhoorbare voetstappen, verbazing om dit kleine tengere wezentje, dat hij zoo oneindig ver van zich af gevoelde... en dan moest hij iets weg slikken van nameloos wee...

Soms wekte Bobbie's apathisch alles-maar-goed-vinden het ongeduld van zijn vader op. „Hij wil ook nooit es wat... alles moet hem worden voorgekauwd!" zuchtte hij mistroostig.

Nora had Bobbie geaccepteerd, zooals zij alles in haar leven aanvaardde: met een vluchtigen glimlach, die haar mooi, koud gelaat voor een oogenblik verhelderde, zonder dat echter haar oogen mee-lachten.

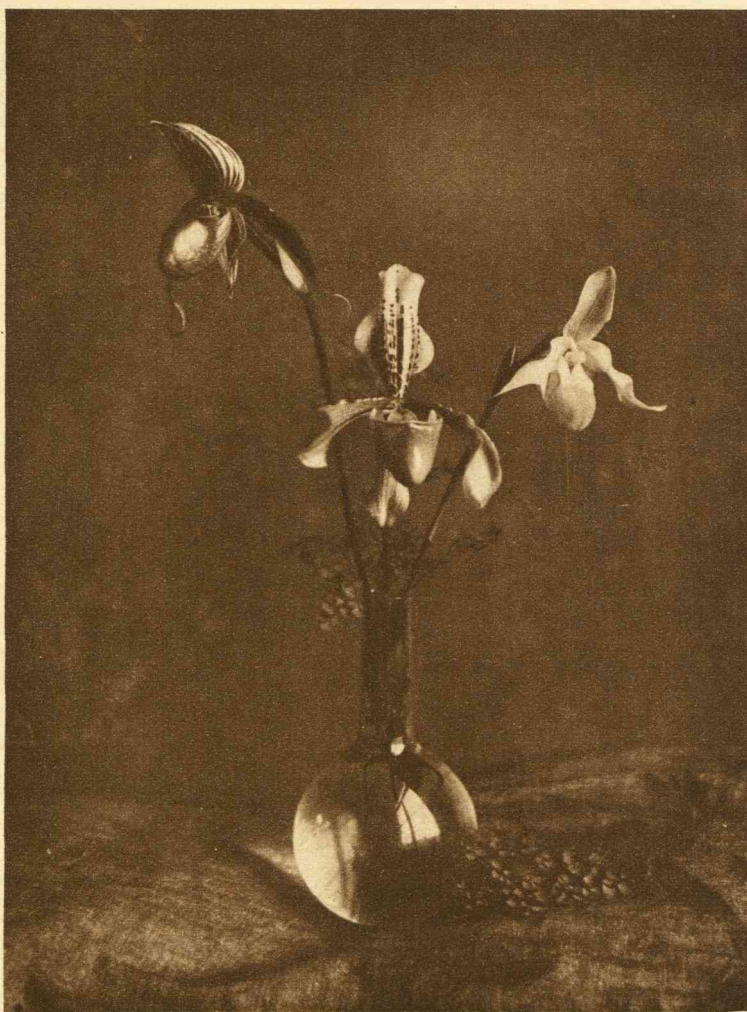
Het leven gleed langs haar heen, zij was te apathisch en te veel met zichzelf bezig om dieper te blikken dan de oppervlakte. Zij was een van die vrouwen, die de kostelijkste schatten des levens als waterdruppels door haar blanke vingers liet glippen, zonder dat het in de verste verte in haar brein opkwam, dat zij iemand of iets te kort deed.

„Toe nou mammie... doe je het?"... drong Bobbie aan.

„Ja... ja... ik zal het doen"... beloofde zij. „Maar ga nu naar Juf... Kom..."

Gehoorzaam ging het kind.

Er was een brok in zijn keel en een branding van tranen achter zijn oogleden, om dat eene... dat erge... dat hij niet had durven zeggen... niet had durven vragen... het groote, heerlijke plan, dat hij vanmorgen in bed had ge-

Venusschoentjes

Venusschoentjes behoren tot de „Upper ten" in het plantenrijk. Dat het Orchideeën zijn, zien wij dadelijk aan het lipje of labelium, waaraan al de familieleden te herkennen zijn. De vormen zijn zeer uiteenlopend, iets wat ook van de kleuren gezegd kan worden. Men heeft Cypripediums voor de warme-, gematigde, koudekas en voor den volien grond. Men heeft ze van een gulden en van duizenden guldens. Ja, er zijn er, zooals *Cypripedium insigne* en *C. villosum*, die voor kamercultuur geschikt zijn.

maakt en waarover hij niet kon spreken... Jan Baks moest bij hem komen spelen en samen zouden ze dan paascheieren zoeken... Eerlijk zou hij de helft afstaan...

Bobbie had nog nimmer in zijn vijfjarig leventje een vriend gehad...

De meeste kinderen vond hij naár... diep in zijn hart was hij bang voor de wilde jongens met hun rumoerige stemmen en hun wilde gebaren...

Jan Baks was het zoontje van den groenteman. 's Morgens als Bobbie in de vensterbank voor het raam van de voorkamer zat en naar de musschen keek, die in den voortuin kibbelden om broodkruimpjes, dan wist hij, dat, voordat hij zijn handen moest gaan wasschen om te gaan koffiedrinken, de groentekar kwam met... Jan Baks.

Boden van de lente...

Jan was een stevige baas van zes jaar, maar hij geleek veel ouder. Handig hielp hij zijn vader, parmantig droeg hij een mandje met appels of een bloemkool naar de voordeur. Fel staken zijn paarsroode wangen tegen de hardblauwe wollen bouffante af... pienter keken zijn zwarte kraaloojes de wereld in.

Het was op een morgen, dat Bobbie met een groot prentenboek lusteloos voor het raam hing, dat Jan hem in de gaten kreeg.

Zonder veel omslag posteerde hij zich voor het raam: „lâ's kijke!"

Een voor een had Bobbie de groote bladen van het boek omgedraaid en stijf tegen het glas gedrukt, opdat Jan ze goed zou kunnen zien.

Dat was het begin...

Van dien morgen af nam Bobbie iederen morgen een ander stuk speelgoed mee naar beneden, om aan zijn vriend te kunnen laten zien. Eerst kwamen alle prentenboeken aan de beurt en toen de vertelselboeken. Maar daar was niets aan te zien.

„Vin je den buitenkant dan niet mooi?" had Bobbie door het raam heen geroepen en hij had een heele rij boeken met fraai gekleurde kafften naast elkaar voor het raam gezet.

Maar Jan had resoluut verklaard, dat er „niks an" was en toen was achtereenvolgens het kegelspel en de menagerie en de steenen bouwdoos en het aquarium mee naar beneden gegaan.

Op een morgen, dat Jan niet meekwam, had Bobbie juist het plan opgevat om hem bij zich te spelen te vragen. Maar Jan was verkouden en bleef thuis. Na een week verscheen hij weer.

„Volgende week gaan ik naar school!" vertelde hij trots.

Bobbie schrok zoo van dit bericht, dat hij zijn heele plan vergat.

Toen bracht Vader den volgenden dag een paaschei voor hem mee en 's avonds in bed bedacht hij, dat hij het den volgenden dag aan Jan zou geven.

Toen kwam ineens het idee bij hem op, om zijn vriend mee Paascheieren te laten zoeken. Maar toen hij bij zijn moeder in de hooge slaapkamer stond, waar hij zichzelf in alle spiegels weerkaatst zag, waar een vage bloemengeur in de lucht scheen te zweven, toen was het hem opeens onmogelijk geweest het te vragen. „t Mag toch niet..."

mokte hij stilletjes en toen zijn moeder hem zeide naar Juf te gaan, toen ging hij met zijn ongedane vraag aarzelend heen.

In de kinderkamer barstte hij plotseling uit: „Ik wil Jan Baks hier hebben om Paascheieren te zoeken..."

„Wat, die jongen van den groenteman...?" riep Juf uit.

„Hij moet Paascheieren komen zoeken," hield Bobbie vol, met een vuurroode kleur.

„Wel nee, dat kan niet, hoe verzin je 't!" lachte Juf.

„Ik wil het... ik wil het..." stampvoette het kind driftig.

„Maar Bobbie... wat een manieren..." berispte Juf, „toe, ga gauw je handen wasschen, we gaan aan..."

„Mag het... dan...?" probeerde Bobbie met een benepen stem.

„Nee, dat kan niet... dat... dat wil de Paaschhaas niet hebben..." redde Juf er zich uit.

Er werd niet meer over gesproken.

„Is de Paaschhaas hier al dicht bij...?" vroeg Bobbie toen Juf hem dien avond toedekte.

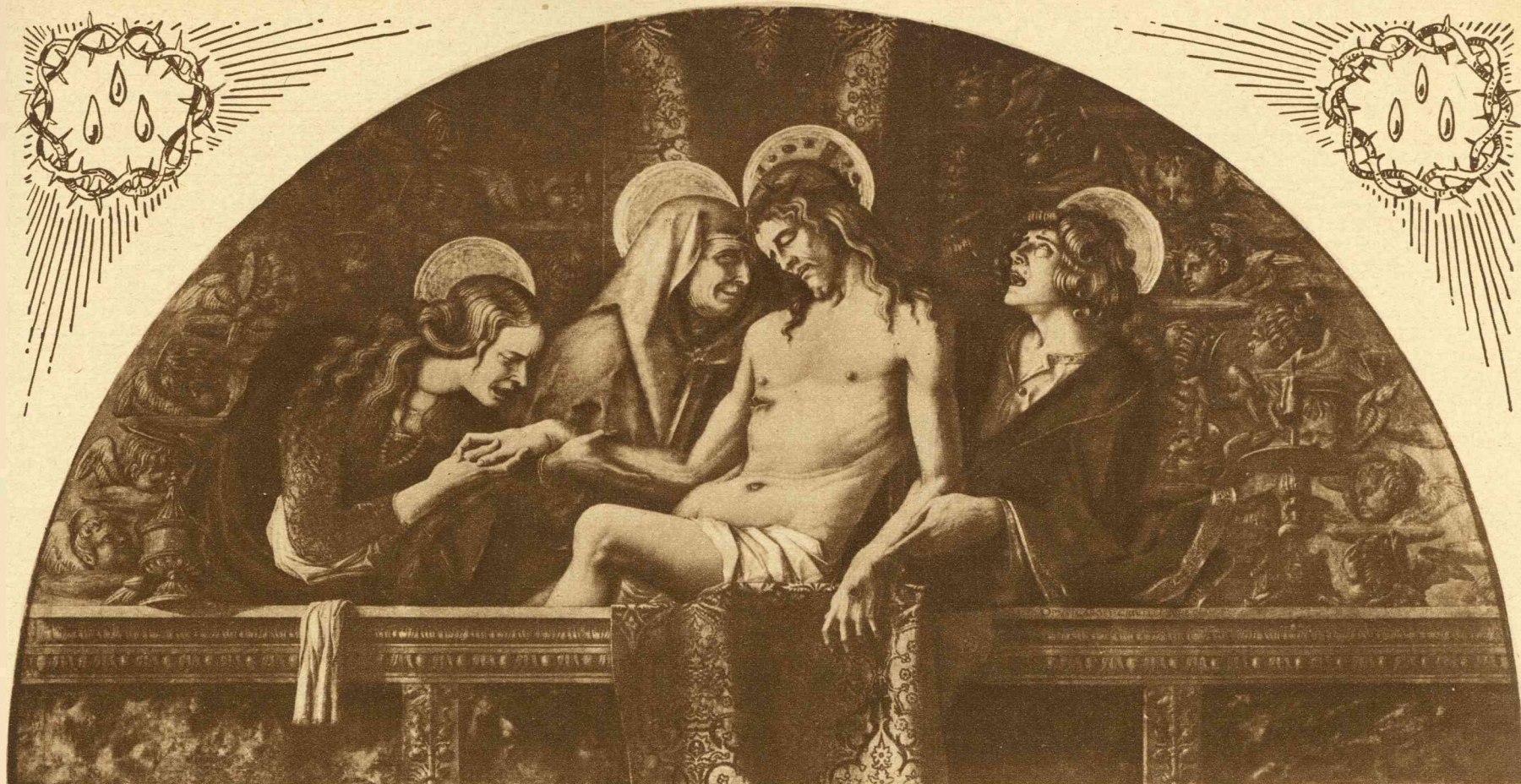
„O ja," wist Juf, „vlak bij hoor! Gisteren heb ik hem gezien in de straat hier vlak achter... ga nu gauw zoet slapen!"

Den volgenden morgen sloop een klein blond kereltje ongemerkt de openstaande voordeur uit. Er woei een stevige noordwester storm, afgewisseld door korte kletterende regenbuien.

Op goed geluk sloeg hij een zijstraat in en toen weer een zijstraat.

Hij voelde den kouden wind door zijn dun flanellen buisje heen op zijn lichaam en rilde.

Zou de Paaschhaas nog ver

De gestorven Christus met Zijne Moeder. — Naar de schilderij van Carlo Crivelli in het Vaticaan te Rome.

wonen? Hij dorst het niet te vragen aan de enkele voorbijgangers. Een plotselinge bui maakte hem doornat.

Juf las wel eens voor van jongens, die verre wandelingen deden en kletsnat regenden en dan hun kleeren in de zon droogden.

Het had hem altijd zoo heerlijk toegeschenen... doch nu vond hij het niets prettig.

Klef plakten de kleeren tegen hem aan... de wind benam hem bijna den adem... hijgend liep hij verder...

Weer sloeg hij een hoek om en kwam in een breede, drukke winkelstraat. Het werd hem bang te moede... toen, op geen drie pas afstands zag hij de groentekar met Jan Baks en zijn vader.

„Wel jongeheer,” vroeg de groenteman verbaasd, „bent U van huis weggelopen? Weet U ma d'r van, dat U hier bent?”

„N-neen...” huiverde Bobbie, „ik... ik wou den Paasch-Paasch-haas gaan zoeken...”

„Gelóóf jij daar nog an?... die bestaat immers niet! Net zoo min as Sinterklaas hoor!” lachte Jan Baks ruw. „Wat ben jij een flauwe knul, zeg!”

Verwezen zag Bobbie van den een naar den ander.

Baks keek met een bezorgden blik naar het witte gezichtje en de bibberende lippen van het kind.

„Och Heer! het schaaft is heelemaal doorweekt!” riep hij uit. Fluks sloeg hij

zijn jas om Bobbie en zette hem op de kar tusschen de groentemanden. Op een drafje ging het nu naar huis.

Zoo'n rit zou Bobbie vroeger het toppunt van heerlijkheid hebben toegeschenen, doch nu voelde hij alleen, dat hij ongemakkelijk zat, het schokte zoo en zijn hoofdje

deed zoo'n pijn... en hij had het zoo koud... zoo vreeselijk koud... zijn tanden klapperden op elkaar... en de Paaschhaas bestond niet, had Jan Baks gezegd en-en... Sinterklaas ook niet... Hij voelde een vreemde kilte in zich... het benam hem den adem...

dan was het óók niet waar, wat vader en moeder en Juf zeiden... dan jokten ze... zijn heele wereldje scheen uiteen te vallen in louter onwaarschijnlijkheden...

's Avonds lag Bobbie in ijlede koorts. „De Paaschhaas...” klaagde zijn onnatuurlijk hoog stemmetje... „ik ga hem vragen of het mag... waar is de Paaschhaas... ik... ik kan hem niet vinden...”

En toen plotseling viel hij driftig uit... „Ik wil Jan Baks hier hebben... ik wil het, ik wil het, ik wil het!” Hij gilte het bijna om dan in een onverstaanbaar gemompel te vervallen. „'t Mag toch niet... 't Mag natuurlijk toch niet...” herhaalde hij eentonig

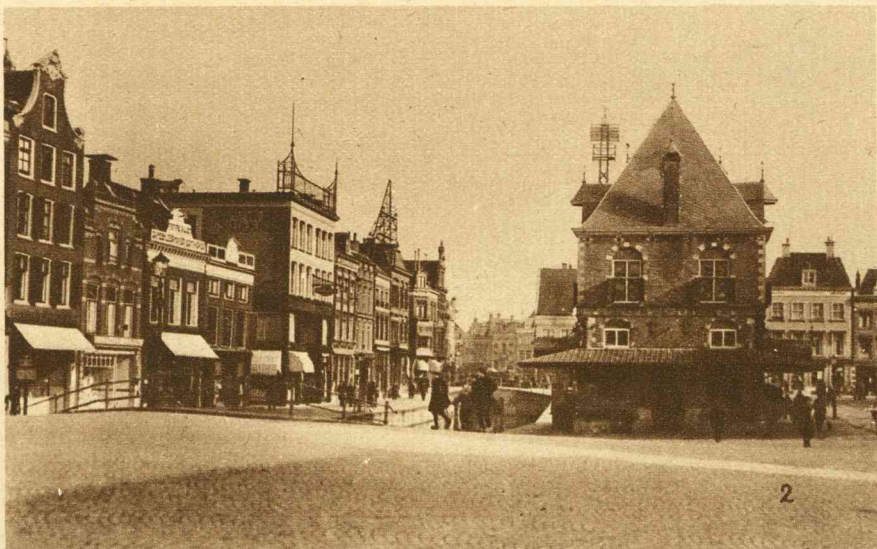
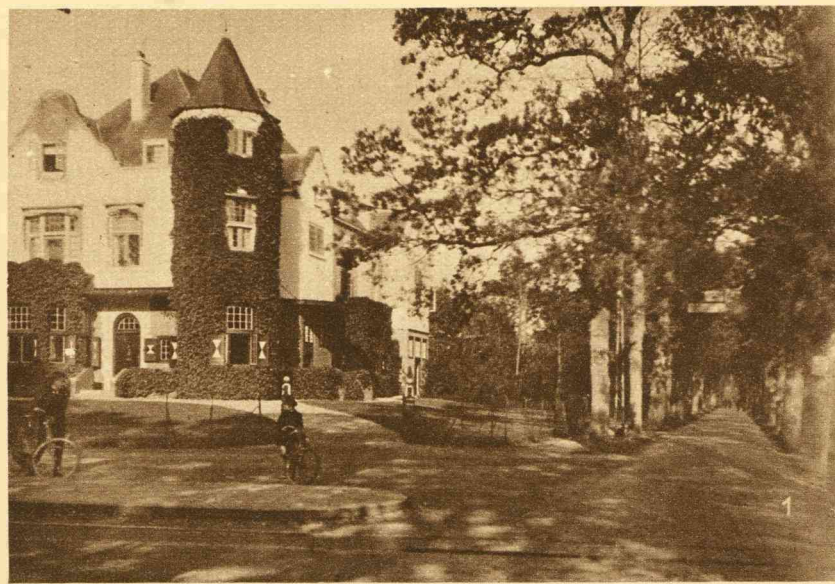
„Acute longontsteking!” verklaarde de dokter.

Na een korten strijd gaf het zwakke kinderlichaam het op.

Drie dagen na Paschen werd Bobbie begraven...

„... En dit was de eerste keer, dat hij zelf iets wilde...” sprak zijn vader dof, toen alles voorbij was.

„Wie kent ons eigen land?” - Onze nieuwe Prijsvraag

Onze nieuwe prijsvraag, die wij onder het motto: „Wie kent ons eigen land?” uitschrijven, is er weer eens, waaraan al onze lezeressen en lezers kunnen meedoen. In het geheel zullen wij twaalf foto's, stadsgezichten en landschappen, afbeelden, die alle in ons land gemaakt zijn. Wij vermelden er echter niet bij, waar de foto's zijn genomen, want dat wilden wij juist van U vernemen. Alle foto's zullen genummerd worden. De eerste drie vindt U hierbij gereproduceerd; in de drie volgende nummers zullen wij er weer telkens drie brengen. U heeft nu niets anders te doen dan ons, nadat de vierde en laatste serie verschenen is — maar ook niet eerder! — op te geven, wat de foto's voorstellen. Moeilijk lijkt het ons niet, want wij zullen natuurlijk zoo veel mogelijk bekende plekjes opnemen, zoodat, indien U ze niet van eigen aanschouwing kent, de kans toch zeer groot is, dat U ze al eens vroeger heeft gezien, ook nog een aantal troostprijzen beschikbaar is.

op een prentbriefkaart bijv. En bovendien kan men natuurlijk zijn licht nog opsteken bij bereide familieleden of vrienden! Ook is het niet noodig om alle foto's te herkennen; wij zullen de prijzen namelijk verloten onder hen, die het grootste aantal juiste antwoorden inzenden, zoodat men altijd een kans heeft. Wij moeten uw oplossing echter vóór 5 Mei a.s. in ons bezit hebben. Na dien dag ontvangen inzendingen kunnen niet meer in aanmerking komen. U gelieve te adresseeren: Redactie „Panorama”, Doezastraat, Leiden, en op de enveloppe of briefkaart te vermelden Prijsvraag „Wie kent ons eigen land?” — Als prijzen stellen wij beschikbaar een prijs van fl. 25.—, een van fl. 15.—, twee van fl. 5.— en vier van fl. 2.50. Tevens vijf reproducties naar het schilderij van onze voorplaat: van den bekenden schilder J. C. Roelandse, en wel opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreerd in fraaie lijst, terwijl er voort

Het Paaschgeschenk van Tante Betje

„n zal je Kaka vooral in je hut houden, en niet overlaten aan de zorgen van je hutjongen, die hem misschien leelijke woorden leert? Hij praat nu juist zulke lieve woorden, woordjes, waarmee hij al dadelijk tante's hart zal veroveren. Je weet, tante Betje is een suiker-tante...”

Zoo sprak Jan Smit, een der employés van het theeland „Soeka Manis”, tot zijn zwager, Wim Donker, derde officier op een der booten van de Nederland, die een paar verlofdagen op het theeland had doorgebracht. Hij stond met zijn jonge vrouw bij den auto, die hun gast naar Tandjong-Priok moest terugbrengen, en waarin reeds, naast den chauffeur, Kromo, een der paardenjongens, zat met Kaka, een prachtige papegaai, in een mandje.

„Kromo mag gerust aan boord blijven, tot dat de boot vertrekt,” vervolgde de spreker. „Kaka houdt van Kromo en zal dan veel rustiger zijn, dan dat een vreemde hem aan zijn ring vastmaakt.”

„Maar dat is heelemaal niet noodig,” begon nu de jonge man. „Als Kromo den vogel in mijn hut heeft gebracht, en als hij dan goed en wel aan zijn ring is vastgemaakt, dan kan mijn hutjongen, die heel fatsoenlijk is en nooit leelijke woorden spreekt, wel verder voor Kaka zorgen, en...”

„O, maar Wim, wil je er vooral aan denken, om aan tante te zeggen, dat zij Kaka nooit peterselie mag geven!” viel het jonge vrouwtje in. „Zeg haar dit vooral, als je Kaka bij haar brengt. Zeg haar, dat het dier sterft, zoo het maar één blaadje daarvan eet. Maar een pisang mag hij wel hebben. En vooral iederen morgen en iederen avond een klontje suiker. En zeg haar ook, dat, als Kaka's morgens zijn klontje niet gauw genoeg krijgt, hij dan vreeselijk te keer kan gaan. Maar krijgt hij het dadelijk, dan is Kaka het liefste dier, dat zij zich denken kan.”

„k Zal om alles denken, zusje.” Met deze woorden en nog een handdruk nam de jonge zeeman afscheid van zijn zuster en zwager, daarna sprong hij vlug in den auto, wuifde nog eens tot afscheid en weg tufte de auto.

Onder het rijden werd niet gesproken. De chauffeur moest opletten, de jonge zeeman keek naar het moois, dat hij zag, en Kromo, met het mandje tusschen de knieën, keek telkens naar den vogel, maar zei ook niets. Doch zoodra zij in Tandjong-Priok waren gekomen en de auto stilstond, begon hij tot den jongen man: „Mijnheer, Kromo wil even een weinig tot u spreken.”

„Wel, wat heb je op het hart, Kromo?” vroeg deze lachend.

„Kromo wil maar alleen tot mijnheer zeggen, dat mijnheer er om moet denken, dat Kaka al die mooie woorden niet vergeet, die hij tegen die oude dame in Holland moet zeggen. De woorden, die mijnheer en mevrouw hem hebben geleerd...” — „Maar ik ken die woorden heelemaal niet!” riep de jonge man.

„Kromo weet wel, hoe die woorden zijn,” sprak de Javaan. „Kromo, hij zal mijnheer wel zeggen, en mijnheer hij schrijft dan maar alles op.”

„Ja, dat is wel de beste manier,” mompelde de zeeman, en hij nam zijn notitie-boekje en schreef daarin op, wat Kromo hem dicteerde: „Dag lieve tante Betje! Wij verlangen heel erg naar u, tantelief! Dag schat van een tantetje! Kaka vraagt een klontje, lieve schattige tante! Dank u, schatteboutje!”

Kromo deed nu ook nog het geluid van klappende kussen na. Maar dit kon de jonge man natuurlijk niet opschrijven.

Zoodra had Kaka zijn hem maandenlang voorgepraat lesje gehoord, of hij begon dadelijk met zijn schrille stem alle mogelijke lieve woordjes te praten.

De stam van den Beuk, *Fagus sylvatica*,

bijzonder zwaar, ruim een eeuw oud, wordt aangevallen door een kleinen, teeren paddenstoel. Wie echter dezen afbreker kent, weet dat deze reus ten doode is opgeschreven. Men kan die champignons verwijderen, maar de plant, die in het hout zit, niet dooden. Elk jaar dringt de zwam dieper in, en elk jaar wordt de boom zwakker, zoodat hij ten slotte door den wind geveld wordt. Zoo ergens, dan ziet men hier de macht van het kleine!

„Vindt u hem niet erg slim?” vroeg toen weer Kromo. „Ja, ja, het zou zonde zijn als het beest iets overkwam. En u denkt er wel aan, dat hij klontjes moet hebben, en vooral geen peterselie...”

Nog meer vertelde Kromo over Kaka, en hij zelf bracht dan ook den vogel in de hut van den derden officier en maakte Kaka's linkerpoot vast aan den ketting. Weldra schommelde toen het dier vroolijk aan zijn stang en riep tot den hutjongen, die juist binnenkwam: „Dag lieve tante Betje!”

„Hij denkt zeker, dat ik Betje heet!” riep lachend de jongen.

„Ja, hij praat leuk,” was het antwoord. „En luister nu eens goed, Pronk. Kijk, hier op dit papiertje schreef ik de woorden, die hij geleerd heeft, en die jij nu, zoo vaak je de hut inkomt, tegen hem moet zeggen, want anders zou hij ze misschien vergeten, weet je? En de oude dame, waarvoor de vogel is bestemd, is een erf-

tante, die erg gevoelig is voor een vriendelijk woordje. Enfin, je begrijpt het zeker wel, hè?”

„Nou, en of ik het begrijp, mijnheer,” antwoordde de hutjongen. „Mijn oom's vrouw's neef had ook een zoo'n rijke erf tante, die nooit getrouwd was geweest, en hij was de eenige erfgenaam. En toen ze dood was, bleek het, dat ze al haar geld had vermaakt aan een liefdadige instelling. Nou, en toen had hij een strop!”

„Nee, zoo iets zal die oude dame wel niet doen,” sprak de jonge man. „En zorg jij nu maar goed voor het dier. En zijn morgen- en avond-klontje breng ik hem zelf wel.”

Rustig stoomde eenige dagen later de boot de haven van Tandjong-Priok uit. Maar lang bleef het niet rustig, want in den Indischen Oceaan stormde het zóó hevig, dat de derde officier de handen vol had en meer aan dek was, dan in zijn hut. En de hutjongen was zóó ziekelijk, dat hij onverschillig was voor alles om hem heen, zelfs voor het woedende geschreeuw van Kaka om zijn klontje, dat hij, ook al om het slechte weer, niet had gekregen. Niemand dacht in die dagen aan Kaka. 't Waren alleen de zeezieke 2de klas passagiers, wier hut grensde aan de hut van den derden officier, die aan den steeds om zijn klontjes schreeuwenden vogel dachten. „Dat ellendige dier,” mopperden zij, „zoodra wij even zijn ingedommeld, krijscht hij ons weer wakker! Geef hem peterselie, dan zijn we hem kwijt!”

En toen nu op een dag een der zeezieke passagiers zijn nood klaagde aan den commandant, beval deze, dat men den vogel zou laten wegvliegen of met een steen om zijn nek in zee werpen.

Dit bevel maakte den derden officier radeloos.

Hij dacht er aan, wat Jan Smit wel zou doen, als hij vernam, dat Kaka niet bij zijn erf tante, doch op den bodem der zee was terecht gekomen? Neen, sterven mocht Kaka in geen geval.

De hutjongen, hoe ziek hij ook was, gaf goeden raad. „Brengt u het dier in het volkslogies,” zei hij. „Daar heeft hij het best! En het is voor de matrozen nog eens een verzetje, als ze hooren, hoe aardig Kaka praten kan.”

Nog denzelfden dag verhuisde toen Kaka naar het volkslogies. Met groot gejuich werd hij daar ontvangen, vooral omdat toen juist de vogel weer zei: „Dag, lieve tante Betje!” Natuurlijk hadden zij ook al gehoord, waar Kaka heenging, waarom hij zooveel lieve woordjes had geleerd, en waarom hij altijd iederen dag twee klontjes moest hebben. Dit alles had reeds een der matrozen den zieken hutjongen gevraagd en die had hem toen het papiertje gegeven en gezegd: „Kaka is nog erg jong en hij leert vlug. Maar mijnheer is bang, dat hij ook weer even vlug vergeet, en daarom moet je hem dikwijls de woorden, die op dit papiertje staan, herhalen.”

„Ja, dat zaakje zullen wij wel eens netjes opknappen, hoor,” had toen de matroos gezegd. „Maak je maar niet ongerust.”

Zoo bleef toen Kaka het verdere gedeelte der reis in het vooronder. Hij vond het daar best, ook al hoorde hij

VERDWIJNENDE

Links:

Een der beide Wipmolens te IJsselstein, die men voor afbraak is gaan sloopen.

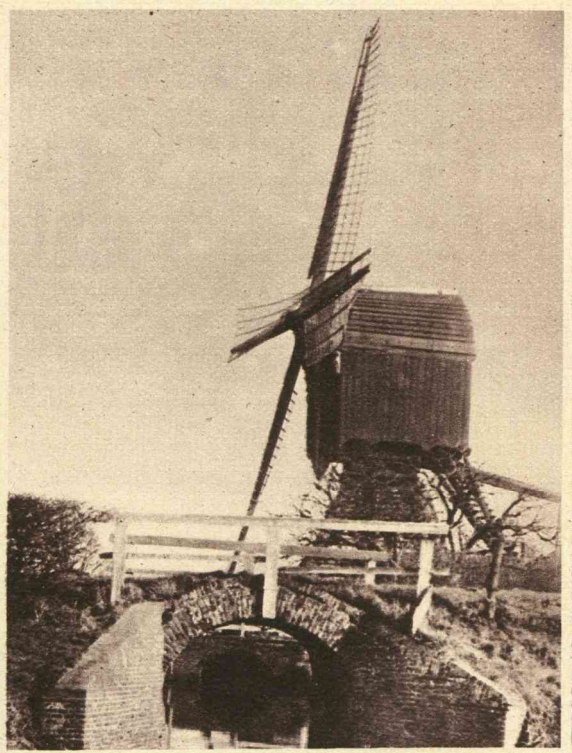
Midden:

De molens aan den Schermerpolder, die waarschijnlijk eveneens spoedig verdwijnen zullen.

Rechts:

De andere Wipmolen te IJsselstein, die eveneens voor afbraak verkocht en gesloopt werd.

MOLENS

NAAR HET LAND DER MIDDERNACHTSZON.

EEN AANTREKKELIJKE VACANTIEREIS

Er gaat ontegenzegglijk een groote bekoring uit van het land der Middernachtszon, met zijn diepe, grillig-gevormde fjorden, zijn soms loodrecht uit zee oprijzende kust, zijn verrukkelijke natuurfereelen en zijn interessant volksleven.

Geen wonder dan ook, dat het voor velen tot hun liefste verlangens behoort, nog eens uit eigen aanschouwing met dit poëtische land te kunnen kennis maken. Edoch . . de kosten van een dergelijke reis vallen niet mee, en zoo is een

Vóór Balholmen.

dergelijk uitstapje altijd tot hun vrome wenschen blijven behooren. Want waar de pecunia ontbreekt, daar kan men wel verlangen — en soms hevig óók —, maar de uitvoering moet dan achterwege blijven!

Maar soms gebeurt er iets onverwachts, en dan wordt opeens mogelijk wat men tot dan toe steeds voor ónmogelijk gehouden heeft. Voor velen zal dit nu ook het geval zijn met hun wensch, nog eens een reis naar het Hooge Noorden te kunnen maken. Luistert U maar.

Bij wijze van proef heeft de „Hamburg-Südamerikanische Dampfschiffahrts-Gesellschaft", ten einde aan het verlangen van velen te gemoet te komen, het vorige jaar met het nieuwe dubbelschroef-motor-schip „Monte Sarmiento" een tweetal populaire, zeer goedkope reizen naar de Noordkaap georganiseerd. Deze reizen zijn bij de deelnemers, dank zij den geringen kosten en de toch uitstekende verzorging aan boord, zóó in den smaak gevallen, dat de Maatschappij besloot, ook voor dit jaar wederom een aantal van dergelijke reizen tegen dezelfde billijke voorwaarden en met hetzelfde schip te organiseren.

Het programma der maatschappij, dat wij een dezer dagen toevallig onder de oogen kregen, bevat vier tochten. Drie zullen er gaan tot aan de Noordkaap en ieder zestien dagen duren, terwijl de vierde tocht slechts elf dagen zal duren en hoofdzakelijk ten doel heeft een bezoek te brengen aan het schilderachtige Fjorden-gebied van West-Noorwegen.

Het is ons natuurlijk niet mogelijk, gezien de beknopte ruimte die ons ten

Waterval in het grillige bergkustgebied.

dienste staat, om hier een volledige opsomming te geven van het vele schoon, dat men op deze reizen zal te genieten krijgen. En daarom kunnen we slechts iets aanstippen. Op de eerste tochten — de plaats van vertrek en terugkeer is steeds Hamburg — zal o.a. een bezoek gebracht worden aan de bekende fjorden ten Zuiden van Trondhjem, zooals de Hardanger-, de Sogne-, Geiranger- en Nordfjord, de Svartisen-gletscher, de Lofoten-eilanden, de Lyngenfjord, Hammerfest (de Noordelijkste stad der aarde), de Noordkaap, terwijl men bovendien ook het *eigenlijke* land der Middernachtszon zal leeren kennen, waar de zon in de maanden Juni en Juli zelfs des middernachts nog aan den horizon zichtbaar is!

Alle drie deze tochten zijn zóó georganiseerd, dat men steeds gedurende verscheidene dagen gelegenheid heeft het schitterende schouwspel der middernachtszon te bewonderen.

De vierde tocht, die van zes tot zestien Augustus duurt — de vertrekkende der andere zijn onderscheidenlijk twaalf Juni, een Juli en twintig Juli — strekt zich slechts Noordelijk tot Molde uit. Men heeft dit om een goede reden alzoö bepaald, want om dezen tijd van het jaar is de middernachtszon niet meer zichtbaar, en zou het dus geen zin hebben Noordelijker te gaan. Toch is deze tijd nog zeer geschikt voor een reis tot aan Molde, want in de eerste helft van Augustus kan men in deze streken nog tot ongeveer 's avonds tien uur van het daglicht genieten. Het spreekt vanzelf, dat de deelnemers menigmaal aan land gaan om sommige bijzonder-

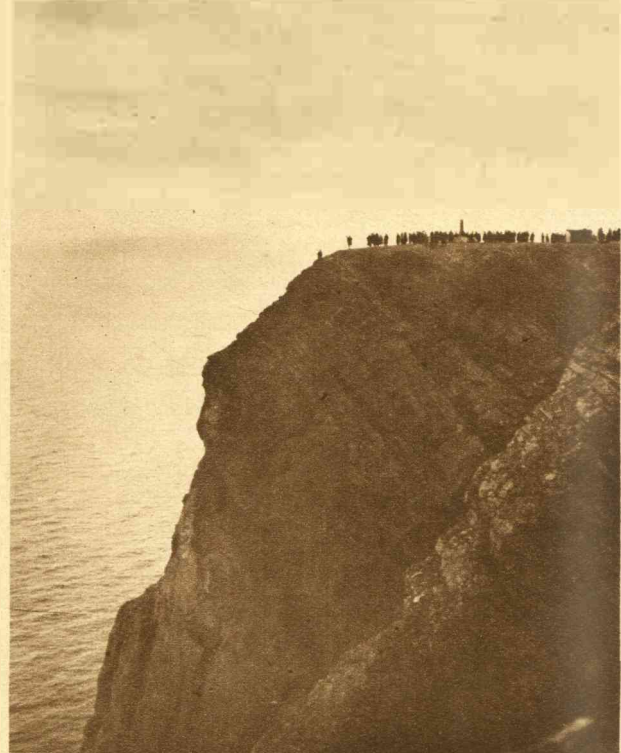

De rust van het hooge Noorden.

heden wat nader te kunnen beschouwen en om de noodige afwisseling aan de tochten te geven. Er is dus geen sprake van, dat men al dien tijd „op een schip gevangen zou zitten". Integendeel. Er is zooveel variatie, dat men zeker kan spreken van „elck wat wils" op het gebied van reizen. Wie dan ook na een jaar van inspannenden arbeid zich geestelijk en lichamelijk wil verfrischen en versterken, zou moeilijk een beter vakantieplan kunnen bedenken.

Voor zeeziekte behoeft men geen angst te hebben, in verband met de stilte in die streken en de als gevolg daarvan gladde zee.

Wat het schip betreft, waarmede de reizen gemaakt worden, op de beide eerste tochten is reeds gebleken, dat het er bij uitstek voor geschikt is. Het is een z.g. eenheidsschip van het modernste type, dat plaats biedt aan ongeveer 2500 personen. Om het verblijf aan boord echter zoo geriefelijk mogelijk te maken, worden er slechts ongeveer 1500 toegelaten.

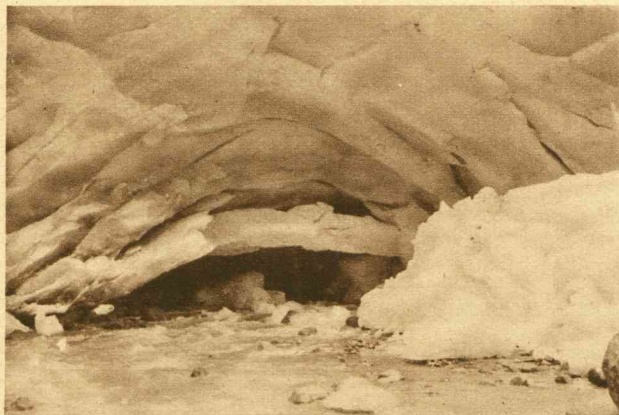
Vóór de Poolzee. De uiterste kaap van het continent.

Hoewel de prijzen zijn gebaseerd op 3e klasse, zijn de salons toch volkomen in 1ste klasse uitvoering. Bovendien is alles op end'op hygiënisch en gezellig ingericht. Zoo zijn er bijvoorbeeld twee lichte, ruime eetsalons, een groote rooksalon en hall, een schrijf- en een leeszaal enz., terwijl voorts het voor- en achterdek een prachtige gelegenheid bieden om zich wat te vertreden. Ook is de „Monte Sarmiento" met een radio-installatie ingericht, en maakt een dokter, die kosteloos is te raadplegen, de geheele reis mee.

U ziet: wat de gelegenheid betreft, waarmede de tochten worden ondernomen, is er niets te wenschen over, en wat het programma aangaat . . . wij hebben er iets van verteld, maar natuurlijk lang niet alles. Niet eens het voornaamste. Maar dat was ook niet onze bedoeling. Deze was slechts, om er U opmerkzaam op te maken dat, indien U er iets voor gevoelt om op aangename, afwisselende wijze en . . . met werkelijk zeer geringe kosten een vacantiereis naar het land der Middernachtszon te maken, de gelegenheid er nu is. Wilt U er meer van weten (de prijzen kunnen we U nog wel even zeggen: deze zijn minimum Mrk. 180 en maximum Mrk. 420), dan raden wij U aan, even inlichtingen te vragen bij de heeren Wambersie en Zoon, Cargadoors en Expeditieuren te Amsterdam, die de agenten der Hamburg-Süd voor ons land zijn, en U gaarne alle mogelijke inlichtingen, als uitvoerige prijsopgave, geïllustreerd programma enz. zullen toezenden.

In de beroemde fjorden.

IJsgrot in een gletscher.

Fjordenlandschap.

EEN FRAAI KAPSEL IS HET MOOISTE SIERAAD DER VROUW

Zie hoe mooi uw
haar kan zijn

Het bezit van mooi haar hangt af van den toestand van uw hoofdhuid. Een gezonde hoofdhuid is een eerste vereischte voor dikke, glanzende golvende lokken.

KOKO is het beste middel om de hoofdhuid te prikkelen, de haarwortels te voeden en een weelderigen groei te bevorderen

Als uw haar dun is, probeer „KOKO”. Als uw haar dof is, of uitvalt, of als het zijn natuurlijke kleur verliest, zal „KOKO” de hoofdhuid en de haarwortels genezen. Een proef overtuigt u. Heeft u de „KOKO SHAMPOOING POEDER” reeds geprobeerd? 15 cent per pakje

„KOKO” VOOR HET HAAR

Een heldere, heerlijk geurende, niet-vettige vloeistof, verkoelend en versterkend voor de hoofdhuid. Bevat geen verfstof. Bevordert den groei, reinigt de hoofdhuid, versterkt dun en zwak haar.

Een 30-jarige eerlijke reputatie

„K O K O”

is het eenige Haarpreparaat, dat geteekende Koninklijke Getuigschriften bezit.

Prijs p. flacon tijdelijk gebracht op
f 1.05 f 2.20 f 3.90

Tien jaar geleden werd „KOKO” voor het eerst geïntroduceerd door slechts EEN wederverkooper. Een blik op de tegenwoordige lijst van onze wederverkopers zal u eenig idee geven over de populariteit welke „KOKO” thans geniet; dit resultaat is uitsluitend verkregen door de verdienste van het artikel zelf. Iedere nieuwe cliënt van „KOKO” beteekent een tevreden cliënt, die „KOKO” zal aanbevelen en aldus den verkoop helpt bevorderen.

WAARSCHUWING

Uitstekende preparaten worden dikwijls nagemaakt; van het krijgen van het echte „KOKO” hangt het succes van uw haar af. Weiger elke flesch, die u als „KOKO” wordt aangeboden, die niet duidelijk ons Handelsmerk: „Een vrouw te Paard” op de buitenverpakking draagt. Echt „KOKO” wordt nooit los verkocht en wordt nooit verkocht zonder een verzegelde buitenverpakking.

Alleen-vertegenwoordiger voor Noord- en Zuid-Holland, Utrecht, Zeeland, Noord-Brabant, Limburg: P. DESSERS, te AMSTERDAM
Voor Friesland, Drenthe, Groningen, Overijssel en Gelderland: Fa. B. MEINDERSMA, te SNEEK

Een lijst van betrouwbare Wederverkopers, die KOKO verkopen en aanbevelen.

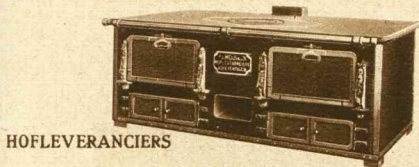
Aalen : C. J. Degenaar. Akkrum : J. Volkers. Alkmaar : Nierop & Slothouwer. Ansingh & Mesman. Almelo : M. Zeilemaker. G. F. Abbink Jzn. F. B. ten Bruggencate. Twentsche Chem. Handelsverg. v. h. Assendelft & Dammers. Amersfoort : A. v. d. Weg. J. van den Hoof. Amsterdam : A. D. den Boer, Overtoom 91. A. D. den Boer, Kastanjeplein 9. L. Westerhoff. N. V. Magazijn de Bijenkorf. N. V. Gerzon's Modemagazijnen. Bakker Zn. Th. R. de Zwart. E. de Booy. V. Westerhoff. A. J. Claessen. Cleban & Co. N. V. Fransen's Drogisterij & Chemiecalienhandel. J. J. Gompelman. Th. Wintgen. Fa. Hulsman. Stapper & Koeman. C. Schoemaker. C. J. Röthengatter & Zn. A. J. Veder. M. Schatz. M. J. A. Demelinne. J. W. Kamerling. Jan van Hemert. G. Haagen. Apeldoorn : G. v. Gerrevink. M. Grevestuk. Joh. Jonker. A. J. W. de Bruin. Barend Kraal. G. de Jong. H. Wybrandi. J. I. Bruins. Van Rostenburg. Appelgadam : J. A. Kubbe.	P. v. d. Laan. L. Smith. H. A. Verkade. Arnhem : H. de Haas Rzn. Z. van Leer. Assen : J. B. Lambers. R. Staal. Fa. Steenmeyer. T. de Weert. Baarn : H. Faassen. F. Heger. G. Schmidt. Barneveld : M. Cozijnsen. Bergen op Zoom : N. V. Coronae. Het Groene Kruis. Bodegraven : C. J. Scheer. H. Schoo. Bolsward : J. J. Reinders. Boreculo : Firma A. M. van der Veen. Borne : H. Doeschot. Boskoop : J. A. Susan. Breda : P. F. C. Smits van Tetradé. N. V. v. h. P. Mulder. Brielle : W. Bout Jr. Bruinisse : Firma A. A. v. d. Tol. Buitenpost : Fa. P. S. Bakker. den Burg (Texel) : T. Buys. Bussum : J. Slaap. W. J. M. van Tulder. Coevorden : Joh. Burema. M. H. J. Meerstadt. Cuijk a. d. Maas : Jos J. Lindert. Dedemsvaart : J. B. Melenhorst. M. Philipson. H. G. Tromp. Delfzijl : P. de Jonge. K. Zarkema. Delden : D. Aarsen. Deventer : G. van Gerrevink.	H. van Brussel. J. H. Nijveldt. Dokkum : Th. de Groen. K. Hamstra. Dordrecht : A. Krim Jr. E. Koch. W. Tupker. P. J. van Hemert. N. V. J. Romijn Bzn. Drachten : Jelle Helfrich. D. de Vrieze. Driebergen : J. J. A. Blekkingh. Edam : Wed. N. Doets Schming. Eindhoven : Fa. C. J. H. Spoorenberg. Hub. Rooymans. A. Rooymans—Muller. B. J. Hoppenbrouwers v. d. Vorst. Emmen : T. Kremer. Enschede : J. Fischer. F. Heilmann. Fa. G. B. Holst. Epe : Fa. G. S. van Lohuizen. Franeker : A. Strubbe. P. Tuinstra. Gieten : G. Greven. Glanenburg : A. Schuite. Goos : Fa. Wed. J. G. Heykam—Massee. Fa. Gebrs. Mulder. Gorinchem : P. C. Sizoo. A. van Spanje. L. Coops. Goor : Fa. G. Bolk. Gorredijk : Wed. Biesma. F. F. Landmeter. R. H. de Vos. Gouda : Anton Coops. 's-Gravenhage : Gebrs. Blokpoel, Noordende 137. Gebrs. Blokpoel, Boekhorststr. 35.	Gebrs. Blokpoel, Witte de Withstr. 86. G. J. v. d. Gaag & Zn., Groenmarkt 27. F. Falkenburg. J. v. d. Berg. Fa. Neomagus & Co. A. J. H. Sadee. G. J. Salm. Mej. B. Susholz. Groningen : E. Ebels. Mej. Singer. J. Korfage. Mevr. H. Banning. Viersen & Co. Brugstraat. Viersen & Co. Oosterstraat. Viersen & Co. Noordstationstraat. Tiddo Haan. J. H. Jansen. Haarlem : J. van Gulik. Fa. A. J. van der Pijpe. Mej. M. Schipper. J. J. Weber & Zoon. N. V. K. van Eden. J. H. Daudey. Harderwijk : Mej. T. de Noo. J. J. Kauerz. Harlingen : W. Buikhuizen. Fa. Appeldoorn. Fa. S. Terpstra. Fa. A. Hoekstra & E. Boerstra. Heemstede : H. J. van Gulik. Heerenveen : B. J. Talsma. Heerlen : Gebrs. Eljck. J. H. H. Manders. J. W. Savvelbergh. Helder : C. van der Plas. J. W. v. d. Horst. Helmond : Th. L. van Mierlo. Hengelo : G. W. Kraal. J. Postma. Fa. J. Versteeg. 's-Hertogenbosch : v. Beek & Schellekens. Nico Martens. Gebrs. Verhees. Hillegom : C. Broekes.	Hilversum : Fa. A. de Vries. C. F. Jongkindt. A. Jansen. G. D. de Weerd. Hoogeveen : T. S. Donker. G. Houwer. J. Pol. Hoogezaand : J. Kluitenberg. Fa. Spanhoff & de Jong. Hoorn : Nierop & Slothouwer. Fa. J. Naber. J. Groot Chr., drogist. Huizen : J. van Amstel. Joure : G. v. d. Heide. W. Fortuin. Kampen : Fa. G. R. Kraal. Kaatsheuvel : Gez. Wagemakers. Kollum : P. Olij. Krimpen a. d. Lek : Joh. Dekker. Krimpen a. d. IJssel. A. Groeneveld Len. Krommenie : M. Pape. Leeuwarden : S. Kamstra, Nauw. Fa. J. Wijbrandi. J. Dumoree. Fa. Stegeman & Tammes. J. Prinsen. Leiden : C. Christiaansee. H. J. Christiaansee. S. A. Broerse. J. Elsinga. D. M. Kruisinga Ezn. Leidschendam : Fa. W. Blonk. Lemmer : G. Boonstra. Lisse : W. A. Schouten. Lochem : Fa. J. & L. Spaan. Fa. J. W. Poelstra. Maassluis : C. & J. J. Vrij. Maastricht : P. Bahmes. Jean Rosier—Theunissen.	Cam. Henfling. J. M. van Sloun—Gilissen. Meppel : Fa. Boom & Co. Fa. Gebr. Bakker. Fa. Hartog Goldsteen. W. T. Joosten. Middelburg : N. V. v. h. C. A. Schulte & Co. Schulte & Thieme. L. Janse. Nieuwendorp : J. Kruijff. Nunspeet : L. Smith v. h. G. Slof. F. van Slooten. Nijmegen : Fa. Gebr. van Crimpen. F. J. van Pelt. Fa. F. W. Nickel. Dirk Katje. Fa. Hofman. D. de Vries. Fa. Wed. G. F. Schott. K. Faber v. h. Vorderman. J. H. Kaak. Oudenbosch : M. A. de Wit. Oudewater : Wed. E. v. d. Breggen. Pernis : L. van Eck. Purmerend : J. Schipper. L. de Wolf. A. van Veen. Roermond : F. Mullenbruck. Leenarts—Bloemers. Rotterdam : S. J. G. Wulff, Westnieuwland 8. S. J. G. Wulff, N. Binnenweg 162. F. E. van Santen Kolff. A. W. v. d. Berg. Fa. J. E. J. Snabillé. J. H. Rooster & Zoon. J. A. Ramaer. Fa. Bos & Co. A. Mout, Grondheerendijk 80. A. Mout Ebenhaezerstr. 35. Rijpma's Reederij-apotheek. L. van Trigt. J. van Trigt.	A. C. Romeijn. H. J. G. Witjens. Ruurlo : J. H. Dolphijn. Rijswijk : Maison Sollefeld. Sappemeer : Fa. Wed. Coops. Sas van Gent : Ad. v. Looij. Schagen : Gebrs. Rotgans. Schiedam : Henri Vlek. P. J. van der Sman. Schoonhoven : A. N. van Zessen. Sneek : Fa. B. Meindersma. Fa. Erven Joh. W. Meyer. Mej. N. de Jong. Stadskanaal : J. Roggen. Th. ten Cate. P. G. de Haas. W. J. J. Schaap. Steenwijk : R. R. Wolters. Fa. Ras—Vermaas. H. J. Bakker. Terneuzen : G. Verpoorten. Tiel : Fa. A. van Offerden. Tilburg : B. J. van Eijdsen. Utrecht : T. P. v. d. Bergh & Zn. J. Heederik. Gallée & Co. Fa. A. Drijver. H. Weijburg. Fa. J. C. Woortman. Valkenswaard : D. C. de Mie. Vasseveld : G. A. Bosboom. Joh. Helmink. Vechel : Henri Muijers. Veendam : M. Bieze. Gebr. Meyer & Co. Fa. Mulder & Co. Theod. Smit. Velsroord : A. P. Kochx. Velzen : A. Bos. Venlo : Fa. S. Muijers.	J. H. van Rijn. Fa. Jos. Barto. Vianen : Wed. A. Cosman. A. J. T. Sebus. Vlaardingen : P. J. van der Sman. Vlissingen : A. Beniest. S. J. Engering. J. Roelse. Vorden : W. F. van Mourik. Waalwijk : J. Hamburg. Wageningen : Fa. H. G. Scholtens. Waswijk : G. v. Dusseldorp. Weert : A. Jansen. Weesp : J. H. Vos. Westkapelle : A. van Rooyen. Wildervank : P. Reineman. P. Gastelaars. Mevr. Estie Venema. Winschoten : Alb. Ufkes. H. G. Kauerz. P. J. van Berkum. H. R. Friling. Winterswijk : Th. Liedermooij. J. L. te Lintum. Joh. Rensink. Woerden : J. Zon. Wolvega : Mej. Zeilmaker. Wormerveer : Adr. Timmers. Zaandam : D. van Leeuwen. K. Doorgeest. J. de Wolf. Zalt Bonmel : M. v. d. Vegte. Zegwaard : Jan Akkerman. Zeist : Joh. Spaarkogel. Zutphen : Fa. J. W. Jansen. J. H. Weevers. Zwolle : Fa. Wed. J. Rav. R. Klein-Beekman. Drogisterij „Novur”. J. Wagteveld. J. ten Doesschar.
--	--	--	--	--	---	--	--

Koopt heden nog een flesch KOKO van f 1.05 bij den dichtstbijzijnden wederverkooper.

Kaloderma scheer zeep

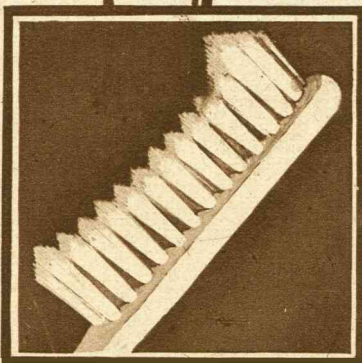
staat door toevoeging van Kaloderma
crème boven alle andere scheerzeepen
en is een weldaad voor den gebruiker.

HOFLEVERANCIERS

Fa. P. J. MEYS & ZOON
FORNUIZEN SPECIAAL VOOR HOTELS, GE-
STICHTEN en PARTICULIEREN
Scheveningen, Wassenaarschestraat 1-3-5
Tel S. 50654 S. 53103

Pro-phy-lactic

DE TANDBORSTEL
in de gele doos.

Jets nieuws voor de Huisvrouw DE APOLLO STRIJKPLAAT

Maakt Uw strijkijzer glad, Uw wasch glanzend
en het strijken gemakkelijk.

Waar niet verkrijgbaar
zich te wenden tot

DE STEARINE KAARSENFABRIEK
"APOLLO" - SCHIEDAM

"THEOPHILE"

Utrechtschestr. 118, Amsterdam
**BESTE HAARKLEUR- EN
HAARGROEIMIDDEL.**

Afgehaald f2.— per flacon.
Franco na toezending van f2.40
per postwissel of aan postzegels;
rembours f 2.60.

ONZE SCHITTERENDE COLLECTIE RIJN- & MOEZELWIJNEN

STELT ONS IN STAAT IEDER
TOT VOLLE TEVREDENHEID
TE BEDIENEN

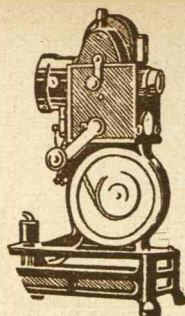
Prijscurant wordt op aanvraag gaarne toegezonden

N. V. BOOGWERFF, CHABOT & VISSER'S WIJNHANDEL

Der Haag

ROTTERDAM

Arnhem

L'AMI DE LA MAISON PATHÉ-BABY

CAMERA EN PROJECTIE-TOESTEL

De vrolijke lente, de bloeiende Mei naderen met rassche schreden.
Met het mooie weer, het koesterende voorjaarszonnetje, gaan wij
eens naar hartelust wandelen. Maar DAN is ook het oogenblik
aangebroken, gebruik te maken van het

opname-toestelletje PATHÉ-BABY,

waarmede men zijn dierbaarste panden en zijn vrienden verfilmt.
Immers, allen die U dierbaar en lief zijn, houdt gij, ten eeuwigen
dage, in FILMBEELD voor oogen.... Bestaat er heerlijker of
bekoorlijker souvenir ter aarde?....

TE VERKRIJGEN IN IEDER FOTO-MAGAZIJN EN BIJ DEN
Importeur voor Nederland: Raadhuisstraat 42, Amsterdam

Ketels, kannen en alle keukengerei, dat de huisvrouw gaarne mooi glanzend heeft, wat neemt dat alles niet een tijd in beslag!

Gelukkig kan zij thans haar doel bereiken, zonder overmatig hard zwoegen, want VIM komt haar te hulp. Zij zou er absoluut niet meer buiten kunnen.

Neem eens een proef met VIM voor het poetsen van koperen, nikkelen en geëmailleerde keukensartikelen, die U gaarne glanzend heeft. Strooi wat VIM op een natten doek en wrijf flink over het oppervlak van de kan of ketel. Daarna met een schoonen doek uitwrijven tot de glans weder te voorschijn komt. En nu geregeld blinkend houden met VIM!

VIM is overal verkrijgbaar in twee verpakkingen; 25 cent per gewone bus en 45 cent per bus van dubbel inhoud. De verpakking is in hooge mate practisch, aangezien door het speciale stropideksel de VIM onmiddellijk voor het gebruik gereed is en morsen absoluut is uitgesloten! Even het dekselcartonnetje losmaken en VIM staat klaar om U te helpen.

Werp de cartonnetjes niet weg, want zij zijn, tezamen met de bekende uitknipsels van de Sunlight doozen geldig voor het verkrijgen van fraaie geschenken.

Koop nog heden een bus! De Lever's Zeep Maatschappij, Vlaardingen.

VIM

STOOMWASSCHERIJ

EEN DER GROOTSTE EN MEEST
MODERNE INRICHTINGEN OP DIT
GEBIED. FRANCO VERZENDING
DOOR GEHEEL NEDERLAND.

De voor microben
vrijwarende tandpasta

Prijs per tube 65 cent

Importeur voor Nederland:

G. TIELENS, Postbox 48, Tilburg

J. CERATI,

HAARKUNDIGE,

Amsterdam, Zoutsteeg 4

(Boven het Bloemenmagazijn)

Het gebruik van mijn haarpreparaten, ondersteund door mijn methode van haarverzorging, geeft bij dagelijksche toepassing onovertroffen resultaten. — Te spreken alle werkdagen van 10—12 en 1—5 uur en des Maandags, Woensdags- en Vrijdagsavonds van 6—7 uur. 's Zaterdags van 10—12 uur en volgens afspraak.

MIJNHARDT'S
Hoofdpijntabletten
stillen spoedig de
ergste hoofdpijn
Buisje 60ct. Bij Apotheken Drogisten

Licelle

UIT ZUIVERE ALCOHOL
GEDESTILLEERD

Importeurs: F. van der Grinten & Co. N.V. van der Grinten, Utrecht

VLEK'S

„KINAWIJN”,
DE FIJNSTE
à f 1.50 per Liter
„MURILLO”,
zoete Spaansche wijn
van af f 0.80 p. flesch

TELEFOON 10839

Voor den Handel speciale prijzen

Sproeten

komen vroeg in 't voorjaar
koop tijdig een pot

SPRUTOL
Bij Alle Drogisten

LENTE!

W. M. KRUSEMAN

J. F. TIERIE Jr.

Famelijk snel en met geestdrift ♩ = 92

m.f. O, voel je dan niet, dat de Ben-te gaat ko-men? O, hoor je geen frisscher ge-luid in de lucht? O,

m.f. zie je geen an--de--re tint in de boo--men? O, ruik je geen geur, als't win--de--ke zucht? O,

zie je geen zon-ne en proef je geen le--ven, in ie---der fijn teugje en smak-je der lucht? O,

een weinig versnellen

f zie je dan niet, dat de knop--jes gaan be-ven, O, hoor je geen vroo-lij-ker vo--gel--gerucht? O,

f zie je dan niet, dat de knop-jes gaan beven, O, hoor je geen vroo-lij-ker vo--gel--ge-rucht? Ben--te ge-luid?

O, voel je dan niet, dat de Lente gaat komen?
 O, hoor je geen frisscher geluid in de lucht?
 O, zie je geen andere tint in de boomen?
 O, ruik je geen geur, als 't windeke zucht?
 O, zie je geen zonne en proef je geen leven,
 In ieder fijn teugje en smakje der lucht?
 O, zie je dan niet, dat de knopjes gaan beven,
 O, hoor je geen vroolijker vogelgerucht?
 O, zie je dan niet, dat de knopjes gaan beven,
 O, hoor je geen vroolijker vogelgerucht?

O, voel je dan niet, dat de Lente gaat komen,
 O, zie je dan niet, dat 't sneeuwkllokje bloeit?
 O, voel je geen nieuwere, frisschere stroomen
 Van leven, geen blakende zonne, die gloeit?
 Die gloeit in de drop'len der paar'lende nevel,
 Aan knoppen, die bersten en breken eruit?
 O, zie je geen vroolijker tintegebevel,
 O, hoor je geen frisscher, geen Lentegeluid?
 O, zie je geen vroolijker tintegebevel,
 O, hoor je geen frisscher, geen Lentegeluid?

dáár heel wat vreemds! Goed verzorgd en blijkbaar in zijn schik, was hij dan ook bij zijn aankomst in Amsterdam. Dáár kreeg hij ook een prachtige, koperen kooi, en in die kooi bracht op een dag de jonge zeeman hem zelf naar het huis van tante Betje!

De oude jonge juffrouw zat juist voor het venster met een dikke, oude poes op haar schoot, en twee altijd keffende oude hondjes aan haar voeten, toen de jonge zeeman met de kooi uit den auto stapte en de stoep opliep. En ze schrikte er van, toen even later de bel overging.

„Jans, Jans,” riep ze met haar schrille stem tot het dienstmeisje, toen die door de gang slofte, om de voordeur te openen. „Jans, het is een manspersoon! Laat hem niet binnen, hoor!”

Jans slofte naar de voordeur, kwam daarna weer binnen en zei: „Juffrouw, het is iemand, die komt van uwe neef, die in de Oost in een theetuin woont...”

„In Indië op een theeland, bedoel je zeker?” verbeterde haar tante Betje met een zuurzoet lachje.

„Nou, dat is toch precies hetzelfde,” grinnikte Jans. „En ik geloof, dat hij een beest heeft meegebracht. Hij staat er al mee in de gang.”

„Een beest!” gilte angstig tante Betje. „t Is toch geen jonge tijger of een olifantje? O, Jans, zelfs geen aap wil ik in mijn huis hebben, hoor!”

„Weet ik veel van een tijger of een aap,” bromde Jans. „Ik weet alleen, dat het beest in een groote, koperen kooi zit...”

„O, dan is het misschien een vogel,” sprak tante Betje. „O, Jans, laat dan dien man maar met den vogel hier komen.”

„Ik kom u de groeten brengen van uw neef Jan,” begon de jonge man, zodra hij tegenover de oude jonge juffrouw stond, „en hij zendt u dien papegaai, een aardigen prater...”

„Ka-ka-ka,” dag lieve tante Betje!” schreeuwde opeens het dier. „Dag schat van een tantetje!”

Tante Betje, die eerst wel eenigszins wantrouwend naar den vogel en óók naar den bringer had gekeken, scheen door Kaka's lieve woordjes geheel verteederd, want ze zei: „neemt u plaats, mijnheer, en vertel me eens wat van mijn neef.” En daarna vroeg ze: „Die papegaai zegt toch geen leelijke woorden, hè?”

„O, neen,” zoo stelde de jonge man haar gerust; „hij heeft alleen heel aardige woorden geleerd. In het huis van uw neef, hoorde hij ook nimmer een leelijk woord. Alleen wordt hij wat boos, als hij niet op tijd zijn klontjes krijgt. En peterselie is vergift voor papegaaien, denkt u daar wel aan.” Nog meer vertelde de jonge man over Kaka en daarna kon hij wel weer heen-gaan, liet tante Betje hem, door haar woorden, merken.

Dien avond schreef de oude jonge juffrouw een brief vol dankjes aan neef Jan, en ze eindigde dezen met de woorden: „Het heeft je zeker heel veel moeite gekost, om Kaka zoo keurig te leeren praten. Doch na mijn dood zal je daarvoor dubbel worden beloond. En met Paschen stuur ik je een Paaschei, en het kuikentje dat daar in zit, zal wel zéér naar je zin zijn...”

't Was nog lang geen Paschen, toen deze brief neef Jan bereikte, maar hij en zijn vrouwtje verheugden zich reeds over het kui-

PRACTISCHE BEZUINIGING
Wees zuinig op uw oudste pak
En draag uw kaalste kleeven,
Wanneer ge... naar den fiscus gaat,
Om er te reclameeren.

OMMEKEER.
Toen ze saam verloofd nog waren,
Stréelden ze elkanders haren,
Maar thans grijpen ze elkaar
Vrij geregeld in het haar....

AAN M'N COLLEGA'S.
Mannen-broeders, is uw vrouwtje
Niet meegaand, koop dan terstond
'n Motor met een duo-zitje
En het zaakje is gezond.

PUZZLE.
De vrouw staat niet zoo hoog als
[vroeger,
Nu zij op lage hakken gaat;
Terwijl ze nochtans tegenwoordig
Veel vaster in haar schoenen
[staat.

LEVENSBLIJHEID

*Zie toch, kind, hoe de aarde glimlacht
Of ze een groote vreugd beleeft.
Kijk, hoe lieflijk nu de Lente
Bloemen om haar slapen weeft.*

*Zie, op al die gele struiken,
Gouden vlagjes, wonderbaar,
Wapp'ren lustig als, bij welkom,
Vaantjes van een kinderschaar.*

*Voel je niet je geest verruimen?
Is je harte niet verblijd?
Voel je niet iets om je zweven,
Of Natuur een feest bereidt?*

*Uit uw vreugde in zoete zangen,
Levensblijheid echt en puur!
Ik zal stil, zeer stille luist'ren,
Met een glimlach als Natuur.*

Rosa Corthauts.

Paascheieren met karikaturen

Voor de liefhebbers van het kleuren van paascheieren, beelden wij hierboven een drietal met karikaturen beschilderde eieren af, die met eenige handigheid gemakkelijk zijn na te maken, en een heel aardige versiering voor de ontbijttafel vormen.

kentje, dat uit tante Betje's Paaschei zou te voorschijn komen. „t Zal wel een mooi sommetje zijn,” dachten beidjes; de erftante was toch zoo héél rijk, en Jan was haar eenige erfgenaam!

Kaka had het best. Hij werd volgestopt met klontjes en pisang, en daarna bedankte hij met zijn liefste woordjes. Vijf dagen lang was dit reeds zoo gegaan, doch op den morgen van den zesden dag waren juist de klontjes op, en omdat zij het dier niet wilde laten wachten, gaf tante Betje hem voorloopig een stukje beschuit.

Kaka zette zijn gekuifd kopje schuin, keek minachtend naar het stukje beschuit en riep toen voor het eerst de leelijke woorden, die hem de matrozen aan boord hadden geleerd. Hij riep... „verrek” en daarna weer: „Leelijke, ouwe tang!” En toen het allerergste: „Knijp er maar gauw tusschen uit, ka-ka-ka-”, geef ons je centjes...” Niet één, doch wel vijf keer achtereens schreeuwde Kaka deze vreeselijke woorden, zoodat juffrouw Betje er bijna gek van werd en nóg harder begon te schreeuwen dan de vogel.

„O, die slechte Jan!” gilte zij, niet wetende dat haar neef niets afwist van alles, wat gedurende de reis naar Holland was voorgevallen. „Ja, ja, hoop jij maar op tante Betje's dood! Maar als zij er „uitknijpt”, dan kan jij lang wachten op háár „centjes”, jongen!”

Jans, die op het geschreeuw kwam aanloopen en haar meesteres zoo woedend zag, wist niets anders te doen dan te vragen: „Wat wilt u vandaag eten?”

„Worteltjes, Jans!” schreeuwde toen tante Betje, „worteltjes met héél veel peterselie! Strooi ze er maar rauw op!”

Dien namiddag wandelde juffrouw Betje naar haar notaris. Wat zij daar deed, wist zelfs Jans niet. Doch wél wist Jans, hoe het kwam, dat Kaka den volgenden morgen dood in zijn kooi lag!

't Was twee maanden later en eenige dagen vóór Paschen toen Jan Smit een groote kist uit Holland ontving.

„Daarin zit het Paasch-ei van tante Betje!” riep hij vrolijk tot zijn vrouw.

En waarlijk, er zat een ei in de kist, een groot, zwart geschilderd houten ei! „Laten we nu maar eens gauw kijken naar het heerlijke kuikentje, dat tante Betje voor ons in dat ei heeft gestopt,” sprak hij lachend, en hij opende het keurig met wit lint toegebonden ei; en toen zag hij geheel in vloeipapier gepakt... een opgezette papegaai; het was Kaka!

Heel vreemd keken beiden op, doch een briefje om Kaka's hals gevouwen, legde hen alles uit. 't Begon met „Lieve neef Jan! Hierbij als Paasch-verrassing het beloofde Paaschei, waarin echter niet het kuikentje, waarop ik in mijn vorig schrijven doelde. Dit kuikentje heb je verspeeld door je eigen domheid, om Kaka zulke schandelijke woorden te leeren. Maar gelukkig, dat de vogel alles verklapte. Reken daarom maar niet meer op tante Betje's „centjes” ook al „knijpt die leelijke ouwe tang er tusschen uit...”

Neen, niets begreep Jan Smit van dit schrijven. Hij begreep het pas, toen, na een poosje, zijn zwager Wim weer zijn verlofdagen bij hem kwam doorbrengen en toen vertelde van Kaka's verbanning naar het volkslogies.

Maar het hielp hem alles niets, of hij dit ook aan tante Betje schreef, ongeopend kwamen de brieven terug en nooit kreeg hij het beloofde kuikentje!

Jos. Meyboom

DE SPORTIEVE MENSCH
Terwijl zoowat je halve krantje
Vol sportgebeurtenissen staat,
Beweegt weldra het heele menschedom
Slechts zittende zich langs de [straat.

'T BESTE FAMILIELID
Familie helpt je zelden,
Da's vast, behalve dan
Eén lid van je familie,
Te weten: oome Jan.

'TTOEKOMST-WOORDENBOEK
Zoek op straks het woord „degelijk”
Dan staat ge vast verbaasd,
Want als het erin voorkomt, nou
Dan staat 'r „verouderd” naast.

'T UITSTERVEND WANDELAARSRAS
De wandelaar verdwijnt van d'aard'.
Beleven wij 't misschien,
Dat baby als een speelgoed-paard
Van wieltjes wordt voorzien?

De Zomeroptocht te Heidelberg

In Heidelberg (D.) heerscht onder de jeugd nog het aardige gebruik op Zondag Laetare een z.g. zomeroptocht te houden, waarbij op symbolische wijze de overwinning van den jongen zomer op den ouden winter wordt uitgebeeld. Beide jaargetijden worden door een soort poppen voorgesteld; de zomer, door een van jong groen, de winter door een van stroo. Honderden kinderen met mooi versierde Palmpaschen luisteren den stoet op.

VOOR DE JEUGD

DE PAASCHGODIN.

Het is wel lang geleden, doch er was eens een tijd, dat godin Ostara het goed had. Geen dorp, geen stad was er waar men niet haar ter eere spelen en feesten hield en vreugdevuren aanrichtte. Natuurlijk kon zij niet overal te gast komen, maar hier en daar verscheen zij toch in een wit kleed, een kroon op de goudblonde haren. Overal waar zij kwam, groette zij de menschen vriendelijk en zei dat men vroolijk moest wezen, omdat de lente gekomen was.

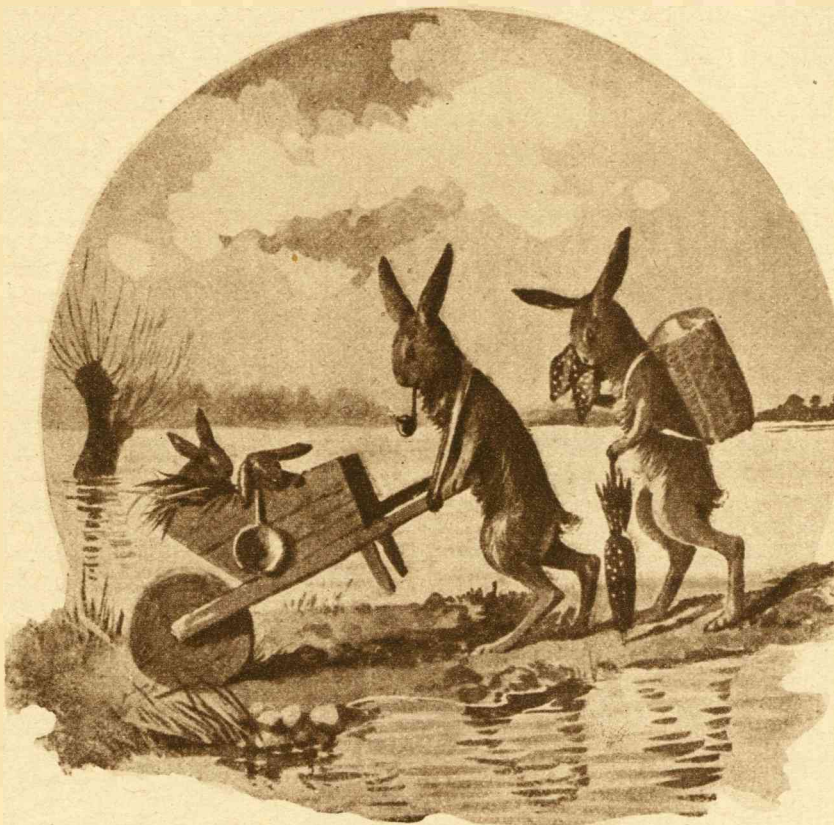
Waar woont ze tegenwoordig? Misschien zijn er wel jeugdige lezers, die dat gaarne zouden willen weten. Ergens in den Oceaan ligt een eiland, Paascheiland geheeten, dat is niets dan een groote prachtige boerenhofstede. Het woonhuis heeft blauwe en groene balken en de tuin heeft een witte haag. De stallen en schuren zijn frisch als nieuw speeltuig.

Stil! Godin Ostara slaapt. De zon is nog niet opgegaan. Er is veel te doen voor haar twaalf dienstbaren. Zij fluisteren en loopen en dragen wilgetakken aan. Geen venster mag vergeten worden. De groote huisdeur krijgt een guirlande. Als zij zoo hun best gedaan hebben, sluipen zij stil weg en gaan zich wasschen aan de beek. Ieder jaar worden zij daar een beetje mooier van.

Daar kraait een haan. Zij loopen snel naar de hoenderstallen. Nog kan men niet zien wat voor hoenders godin Ostara heeft. Past maar op, de zon zal er spoedig zijn, dan kan men het zien. Rozenroode, hemelsblauwe, weigroene en goudgele hennen zijn er in de hokken en alle hebben eieren gelegd. Dat zijn nu de echte Paascheieren in alle kleuren. De meisjes verzamelen de eieren in korven. De hennen beginnen te kakelen. Niet zoo luid! Godin Ostara slaapt.

Dan gaat men met de eieren naar de hazen. Hoe knap deze hazen zijn, is niet te gelooven. Zij dragen witte schorten en spelen voor suikerbakker. Allerlei voorwerpen

DE PAASCHHAAS IN NOOD.

Pa Haas trekt met de zijnen
Onder klagen en geweën
Door watersnood verdreven,
Naar vreemde streken heen.

„Wie weet zijn wij nu spoedig,”
Roept moeder huilend uit.
„Voor! die arme kinderen
„Des boezen jagers buit!

„En wie zal er nu zorgen
„Als wij er niet meer zijn
„Voor Paascheieren van suiker
„Sjokla en marsepein.”

„Och moeder heb geen zorgen
„Daarvoor, dat komt terecht!
„Die eieren worden dit jaar
„Door den koekbakker gelegd.”

van suiker en chocolade liggen reeds klaar. Dat is alles het werk van de oude hazen, de jonge echter spelen en springen buiten.

„Moet je geen hout gaan opstapelen?” vragen de meisjes. Doch de jonge haasjes hooren het niet, ondanks hun lange ooren, en spelen verder. De meisjes zetten nu hun korven neer en beginnen op den hoogsten heuvel hout op te stapelen voor een vreugdevuur.

Eindelijk verschijnen aan de oosterkim de eerste zonnestralen en als kort daarna de zonneschijf geheel zichtbaar wordt, treedt godin Ostara naar buiten en roept:

„De lente is gekomen!”

De meisjes beginnen te zingen, de hoenders rennen over den hof en de hazen dansen.

Van alle kanten rondom het eiland ziet men booten aankomen. Spoedig zijn de eerste gasten geland en de meisjes voeren hen naar den hof. Er is er niet een, die godin Ostara niet van ganscher harte liefheeft. Allen zijn vroolijk. De boomen zijn groen geworden, het gras is als nieuw en overal bloeien de eerste lentebloemen.

De hazen zijn als dol; zouden zij misschien in een vroegen morgen bessenwijn gedronken hebben? Die slungels! Nu kan met het smullen van suikereieren begonnen worden. De hazen voeren een eierdans uit. Zoo gaat het voort den ganschen dag en als eindelijk de zon aan de andere zijde van het eiland in zee is weggezonden, steken de meisjes de vreugdevuren aan, zoodat het geheele eiland verlicht is. Te midden van de vuren ziet men godin Ostara staan en als deze gaan uitdooven, groet zij de menigte en gaat in huis.

De meisjes geleiden de gasten naar de booten. Mogen ze allen hun eieren goed bewaren, en zorgen dat er geen een in het water valt of breekt. Die mooie, bontgekleurde eieren brengen geluk en gezondheid in huis. Zij zijn het symbool van de natuur die uit

haar winterslaap ontwaakt is. Met de heerlijke paascheieren is de lente in het land gekomen.

TRUIDA'S RING.

In zijn hazenhol zat de Paaschhaas met zijn vrouw en drie hazenkinderen en ze hadden de pooten vol, want over twee dagen was het Paschen en voor hen lag nog een berg Paascheieren, die klaargemaakt moesten worden.

De eieren werden keurig beschilderd; dat deed vader Haas zelf. Dat was een voorzichtig werk. De hazenkinderen plakten er plaatjes op, terwijl moeder Haas ze met bonbons vulde. De jongens hadden dit werkje graag van moeder overgenomen, doch daar gebeurde niets van.

„We zullen vannacht moeten doorwerken,” zei vader Haas, „anders komen we niet klaar.”

„Ja, maar de kinderen moeten naar bed,” zei moeder geuwend.

„Hè, nu al naar bed,” mopperden de jongens. „Mogen we niet even buiten spelen?”

„Nou, vooruit maar,” zei moeder, „maar past op je broertje. Hoort jullie, Koolvraat en Lepeloor!”

De jongens beloofden het en vlogen naar buiten. Daar was het lente. Toch heel wat anders dan binnen in het dompige hol te moeten werken. De hazenjongens waren uitgelaten van vreugde en renden door de struiken.

Plotseling hoorden zij menschenstemmen en schrikten op. „Kom hier, Springhans,” zei Lepeloor tot zijn jongste broertje en gaf hem een duw, dat hij voorover in een greppel viel.

De anderen volgden hem vlug en alle drie wachtten stil tot de stemmen zich verwijderd hadden. Toen klauterden zij behoedzaam weer omhoog en zagen in de verte een heer met twee kleine meisjes aan de hand, die in het bosch bloemen geplukt hadden. Springhansje keek hen na en rende toen den weg op, de wandelaars achterna. Op eens bleef hij staan en riep: „O, kijk eens wat ik hier gevonden heb!” En zie, midden op den weg lag een kleine gouden ring met blauwen steen.

„Wacht die steek ik aan jouw lepel,” zei Koolvraat overmoedig, nam den ring in zijn voorpooten en stak dien aan een van Springhansje's ooren. Op dat oogenblik

klonk er een luid geklepper, het was de hazenmoeder, die op een paar bliken deksels sloeg, om haar jongens te roepen.

„Hoort!” riepen dezen, „we moeten naar bed!”

„O, moeder,” riep Hansje, „ik heb een ring gevonden!”

Moeder was juist bezig een mooi groot ei te vullen en nu kreeg de jongen opeens een inval.

De Paaschhaas en zijn familie zijn druk bezig

„Dien ring moet u in het ei doen,” zei hij. „Ik kan hem toch niet dragen, dat is niets voor een jongen.”

Moeder lachte eens, nam hem den ring van het oor, stopte hem tusschen de bonbons en plakte het ei met een gouden ster dicht.

Den volgenden morgen waren alle paascheieren klaar en vader Haas toog ermee naar de stad. Hij had er reeds verscheidene verkocht, toen er twee juffrouwen met een meisje bij hem kwamen, om eieren te koopen.

„Tante,” zei het meisje tot een der juffrouwen, „waarom hebt u Truida niet meegenomen?”

„Truida,” zei tante, „is bedroefd omdat zij haar gouden ring verloren heeft, dien zij met Kerstmis gekregen heeft. Zij zocht het geheele huis door, maar ik vrees dat zij hem gisteren met bloemenplukken in het bosch verloren heeft.”

Toen vader Haas dat hoorde, spitste hij zijn groote ooren. „Hoe goed is 't,” dacht hij, „dat ik het ei met den ring nog niet verkocht heb.” Hij had er zoo'n hoogen prijs voor gevraagd, dat het den meesten koopers te duur was. Ook Truida's moeder vond het te duur.

„Hm!” bromde vader Haas. „Het is het mooiste en grootste ei dat ik heb. Maar omdat uw dochttertje zoo'n verdriet heeft over haar verloren ring, zal ik het u heel goedkoop geven, op voorwaarde, dat zij het ei krijgt en dadelijk kijkt wat er in zit.”

Truida's moeder beloofde het en ging, verheugd dat zij dat mooie ei zoo goedkoop kreeg, naar huis. Ook vader Haas keerde spoedig met zijn leegte korf weer naar zijn holwoning terug. Moeder Haas en de jongens waren zeer nieuwsgierig hoe het met het ei met den ring was afgelopen en toen vader zijn wedervaren vertelde, maakte Springhansje van vreugde een buiteling in de lucht.

„Zij moest eens weten, dat die ring aan mijn oor gezeten heeft,” zei hij.

Moeder Haas echter maakte haar man een standje, dat hij dat mooie ei zoo goedkoop verkocht had.

„Hoor eens, vrouw,” zei vader Haas, „van rechtswege hoort de ring aan het meisje, en als een eerlijke haas was ik blij, dat ik haar op deze wijze haar eigendom kon terugbezorgen. Ik zou zelfs het ei voor niemandal gegeven hebben, als de moeder het niet had willen koopen.”

„Ja,” mopperde moeder Haas, „jij bent altijd royaal, je denkt niet om je arme huisgezin.” Doch toen vader een mooi bont schort uit zijn korf haalde, dat hij voor haar in de stad gekocht had, was zij weer verzoend.

Dat Truida blij was, toen zij met Paschen zoo'n mooi ei kreeg en bemerkte dat daarin haar verloren ring zat, behoef ik zeker wel niet te vertellen.

OOM TOM.

Het vliegongeluk bij Nijmegen

De sergeant-mechanici B. v. d. Kamp (links) en de sergeant-vlieger A. M. L. H. Jansen (rechts), die bij het vliegongeluk te Beuningen om het leven kwamen.

Het „Huis met de Ijzeren brug” te Koog aan de Zaan dat aan de gemeente werd aangeboden met het doel om te sloopen en op de vrijgekomen ruimte een park te maken. De gemeente wil het historisch gebouw wel aanvaarden, doch weigert gelukkig het te sloopen.

ONS PAASCHNUMMER.

het eerste der serie *extra-kleurennummers*, die wij in den loop van den jaargang 1926 onzen abonnees hopen aan te bieden, bevat wederom een *grote verscheidenheid aan interessante, boeiende lectuur, en mooie, groote foto's.*

Wij hebben ernaar gestreefd, zooveel mogelijk „eich wat wils” te brengen, zoodat, naar wij hopen, ieder lid van het huisgezin er wat van zijn of haar gading in zal vinden.

De fraaie reproductie naar het schilderij van den bekenden Leidschen kunstschilder J. C. Roelands, dat op de voorplaat is afgebeeld, hebben wij wederom, evenals al onze tot heden verschenen kleuren-platen, bijzonderlijk verkrijgbaar gesteld, en wel *opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreerd in fraaie lijst*, voor den prijs van slechts f 2.45 in mooie zwarte lijst, en voor slechts f 1.95 in fraaie vergulde lijst. Wij wijfelen niet, of velen onzer abonnees zullen van deze gelegenheid weer gebruik maken, om, voor een *zeer gering bedrag* in het bezit te komen van een *vroolijke en artistieke wand-versiering*. Wij moeten hun echter aanraden, *spoedig* te bestellen, daar de *voorraad zeer beperkt* en nadrukken in verband met de kosten *uitgesloten* is.

Men kan deze premie bestellen bij den boekhandel of bij onze agenten. Wenscht men ze rechtstreeks van ons te ontvangen, dan gelieve men 25 cts. meer te zenden voor porto en emballage. Den postwissel adresseer men aan de Administratie van „Panorama”, Doezastraat, Leiden, en vermeld er a.u.b. *duidelijk* op, in welke lijst men deze premie wenscht te ontvangen. *Alleen onze abonnees kunnen echter van deze aanbieding profiteeren!*

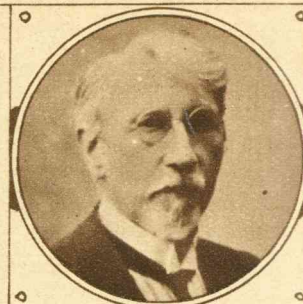
Indien er overigens nog onder onze abonnees zijn, die hun familieleden of kennissen met ons fraaie Paaschnummer verrassen willen, dan zal onze administratie gaarne *franco en goed verpakt* een exemplaar aan de op te geven adressen zenden. Voor het binnenland zijn de kosten hiervan 25 cts., voor het buitenland 30 cts.

Ten slotte zij er hier nog op gewezen, dat onze abonnees dit *extra nummer, evenals altijd, zonder eenige prijsverhoging* ontvangen.

Ds. J. A. de Vries,

em. predikant te Zaandam, een zeer bekende figuur uit de beweging voor de Middernachtzending in Noord-Holland, is op 58-jarigen leeftijd overleden.

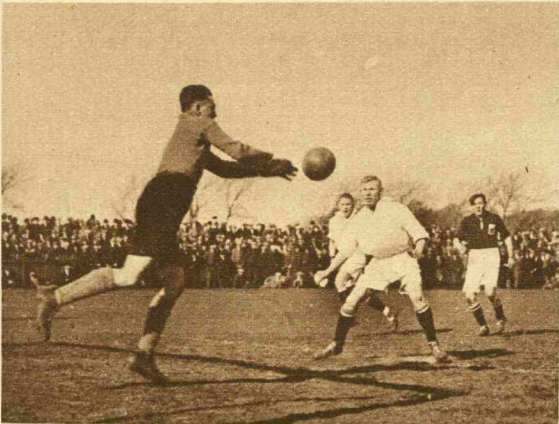
Dr. Johan Wagenaar,

de bekende musicus, heeft, daar hij zich in den Haag gaat vestigen, ontslag genomen als directeur van de Zangvereniging der afd. Utrecht van de Mij. tot Bevordering der Toonkunst.

De inpoldering van den Biesbosch

De vorige week Donderdag heeft de directeur-generaal van den Arbeid de heer C. Zaalberg de eerste spade gestoken voor de inpoldering van den Biesbosch.

Stormvogels—Enschede 1—1

Zondag 1.1. had te IJmuiden de eerste wedstrijd plaats van het toernooi om het kampioenschap van Nederland. De strijd ging tusschen de Stormvogels en Enschede, en eindigde in den gelijkstand 1—1. — Hierboven, links: de Wit, de doelman van Enschede, in actie. Midden: Het elftal der Oostelijke kampioenen. Rechts: Een spannend oogenblik voor het doel van Enschede.

Mevr. W. v. Itallie-v. Embden te Leiden, die als lid der Provinciale Staten van Zuid-Holland is benoemd in de plaats van Mr. Limburg, die als zoodanig heeft bedankt.

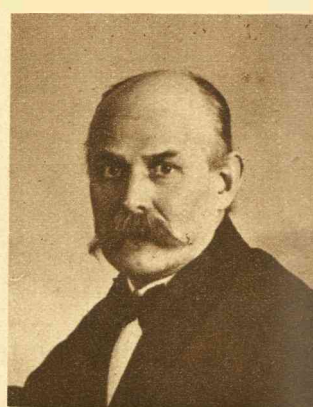
De brand bij Stokvis te Rotterdam

Bij het (x) het vertrek, waar de brand uitbrak.

De nieuwe groentenveiling te Loosduinen geopend

De eerste versierde schuit, met groenten geladen, wordt gelost.

H. C. Trap

Den 27en Maart hoopt de heer H. C. Trap, werkzaam ter drukkerij van A. W. Sijthoff's Uitg. Mij. te Leiden, den dag te herdenken waarop hij vóór 50 jaar in betrekking kwam.

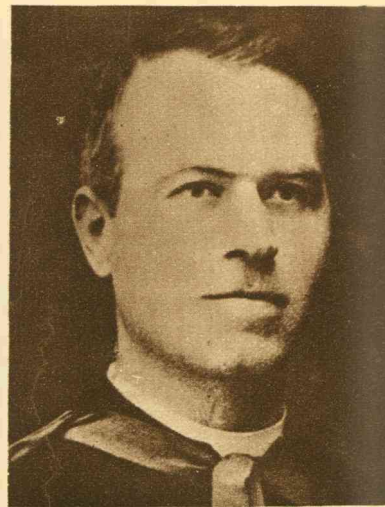
Rabindranath Tagore,

de beroemde Engelschindische dichter en wijsgeer, ligt te Calcutta zeer ernstig ziek.

Het 125-jarig bestaan van het Natuurkundig Genootschap te Groningen

V.l.n.r. zittend de heeren: W. W. Schipper, prof. dr. G. Heymans, dr. Tj. L. Dijksterhuis, jhr. mr. A. W. L. Tjarda v. Starkenborg Stachouwer, Commissaris der Koningin, mr. C. C. Geertsema, jhr. dr. E. Tjarda v. Starkenborg Stachouwer, dr. R. de Marées van Swinderen, mevr. prof. J. Tammes, prof. P. Ehrenfest, prof. dr. J. F. van Bemmel. Staande de heeren: W. J. Veenhuizen, dr. Terpstra, dr. J. de Haan, prof. dr. F. M. Jaeger, dr. M. Bolt, prof. dr. H. J. Backer, J. S. Kraus, prof. E. Wiersma, dr. E. Jensema, mr. B. ten Bruggen Cate, prof. dr. J. C. Schoute, J. N. Voorsmit, jr. J. A. Mulock Houwer en J. Heidema.

De opvolger van Kardinaal Mercier

Mgr. Van Roey, vicaris-generaal te Mechelen, die als opvolger van kardinaal Mercier benoemd is tot aartsbischoppelijk primaat van België.

ONZE DAMES=RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Daaschgedachten.

Paschen... voorjaartijd... schoonmaaktijd. Dat is zoo de gewone logische gedach-
tengang der vrouw van dezen
tijd. Drie kwart van de vrou-
wen beklagen zich over de
drukke en de vermoeienis,
die het voorjaar medebrengt
maar... men moet vol-
strekt niet probeeren haar
die jaarlijks terugkeerende
voorjaarsbeslommeringen af te

nemen.

Wij poetsen en boenen zoo graag... wij
knappen den boel o zoo gaarne eens wat op,
wij vinden het heerlijk als alles ter
dege opgefrist, glimmend en glan-
zend te blinken staat. Het is niet
alleen het bezit van een keurigen
inboedel, hetwelk ons verheugt, het
is evengoed de inspanning, de ijver,
de werklust, kortom de zegeningen
van den arbeid, die bij ons een

Bloemen in Huis.

Wanneer wij met de Paaschdagen bloemen in huis
willen hebben, is het volstrekt niet noodig, dat wij voor
ettelijke guldens dure kasbloemen in onze vazen zetten.

Hoeveel huisvrouwen zijn er niet, die met benijdende
blikken naar de ramen van hare
vriendinnen kijken.

„Het ziet er daar toch zóó
gezellig uit...“ zeggen zij dan
en het klinkt een beetje alsof zij
zeggen willen: „kon ik dat ook
maar hebben...“ En als men
dan vraagt: „en wat stond er
dan wel allemaal voor moois?“
hoe vaak luidt dan niet het ant-
woord: „Ja... dat weet ik
eigenlijk niet, geen bloemen van
den bloemist geloof ik...“

Het is heusch niet noodig om
onze kamers vol te zetten met gekweekte tulpen, seringen
en narcissen om het vroege voorjaar in huis te halen.

Waarom zouden we niet Woensdag- en Zaterdagmiddag
of Zondagmorgen er met onze kinderen op uittrekken
per tram of per fiets om langs slooten en weilanden wilgen-

katjes, elzenproppen
e. d., te verzamelen.

Een effen gele
aardewerpot
met een flinken
bos katjes, waar-
tusschen men en-
kele rose tulpen
heeft gestoken, maakt
een heele kamer zonnig
en blij.

En hoe prettig is het niet voor de kinderen
te weten, dat door hun toedoen de kamers
er feestelijk uitzien. Ongetwijfeld gaat er een
opvoedende kracht uit van het bijdragen
tot de algemeene gezelligheid in huis.

Na den langen dorren winter zijn
een paar uitbottende takken met hun
teere groene blaadjes al 'n lentedelofte
op zichzelf. Wanneer we een paar zulke
takken in een vierkante groene augurkjes-
flesch steken, behoeven we verder niets
meer te verlangen en aardig is het te zien,
hoe de kinderen een levendige belangstelling
toon in den groei van de enkele jonge

Strooien capeline met geboorden rand van crepe de chine en garnering van zijden bloemen.

De kleine viilt cloche, die zich nog steeds weet te hand-
haven en waarvan nu de rand rondom opgebogen is.

Kleine zwarte stroohoe met opgeslagen rand en veeren
pompoen.

tevreden gevoel achterlaten.

Het is de voldoening van het bereikte niet alleen,
het is even goed de inspanning, het pogen, dat ons
een tevredenheid schenkt, die met niets te verge-
lijken is. Maar terwijl wij zoo ijverig bezig zijn met
het poetsen en boenen van hetgeen ons omringt,
mogen wij niet vergeten ook eens een blik naar
binnen te slaan om te zien of ook daar niets te
poetsen en te boenen valt!

Misschien heeft ons innerlijk ook wel een beetje
een groote schoonmaak nodig. Wie weet of niet
hier en daar in ons hart het stof van het vooroor-
deel en het spinrag van de blinde zelfzucht hangt,
of niet in vergeten hoekjes een heeleboel 'oude
rommel' verborgen is, die o zoo noodig moet wor-
den opgeruimd.... Paschen.... voorjaar....
schoonmaak....! Nieuwe groei.... nieuw bot-
tend leven.... nieuwe plannen en voornemens
voor een staag-groeiend zieleleven.

Schoonheidszin en vorm oefenen een grooten
invloed op de zeden uit; evenzoo gaat er van
een waarachtig streven naar goedheid en de uit dit
streven voortvloeiende daden een machtige invloed
uit op onze onmiddellijke omgeving.

Daarom.... laten wij een groote schoonmaak
houden, een voorjaarsopruiming in hart en ziel,
opdat alle hindernissen weggenomen worden, die
ons in dit streven zouden kunnen belemmeren.

Niet alleen door laster schendt men de schoon-
heidswet voor
maar ook
pen en
schen,
rakter
onsamen-
te zijn.

het gezelschapsleven,
door dat soort grap-
aardigheden op men-
waardoor hun ka-
ten slotte geheel
hangend schijnt

Smaakvol gekleede middagjapon van appelgroene crepe de chine
met geplisseerde voorbaan, geplisseerde ondermouwen en garnering
van groote parelmoeren knopen.

loten, die zij buiten mis-
schien voorbij zouden zijn
gelopen.

Daarom: viert de Paasch-
dagen met jonge twijgen en
uitbottend groen in uw om-
geving!

Recepten.

Hamballetjes.

Hiervoor hebt ge noodig een half
pond ham (voor dit doel kunt ge zeer
goed rolham nemen, daar dit nog iets
in prijs scheelt), een half pond gekookte
aardappelen, twee of drie sneedjes oud
melkbrood zonder korst, een ei, wat
peper en zout.

Vermeng de fijn gesneden ham met de
aardappelen, die ge door den knijper hebt ge-
drukt, voeg hierbij het ei, het in melk geweekte
en uitgedrukte brood, peper en zout naar smaak
en roer alles tezamen tot een stevig deeg,
waarvan ge ronde balletjes vormt. Na gepa-
neerd te zijn, worden de balletjes in heete
slaolie of in boter bruin gebakken.

Vischkoekjes.

Vermeng een soepbord vol vischresten,
die ge eerst van graat en vellen ont-
daan hebt, met een snede, in melk
geweekt, oud wittebrood, een ei,
wat gehakte peterselie, peper, zout
en nootmuskaat naar smaak.

Kneed er platte koekjes van,
die na door ei en paneermeel ge-
wenteld te zijn, in boter of
slaolie bruin gebakken wor-
den. Deze koekjes kunnen
zeer goed den dag te voren
panklaar gemaakt worden.

HET GOUD DER NEVELBERGEN...

Een roman uit Canada door Emil Droonberg

Geautoriseerde vertaling door
J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

8)

Ok moest ik haar schrijven, dat hij het kleine gebedenboek met zich mee in het graf genomen had. Graf? — Zijn graf was de hut. Ik moest hem laten liggen, waar hij gestorven was. Hoe zou ik in den winter in den steenharden grond een graf voor hem kunnen delven? In het voorjaar zou ik er al lang niet meer zijn. Voor niets ter wereld had ik het ook over mij kunnen verkrijgen, de hut nog eens te betreden. De plaats boezemde mij vrees en afschuw in.

Dadelijk den eersten dag had hij om het gebedenboek gevraagd. Hij kon er natuurlijk niet in lezen. Daarvoor was hij te zwak. Er scheen evenwel een geheime kracht van uit te gaan, die hem geruststelde en beveiligde tegenover iets, wat ik niet recht begreep.

Hij had over een vloek gesproken. Eerst had ik dit voor een waandenkbeeld gehouden, door de koorts bij hem opgewekt. Later, toen ik zijn geschiedenis gehoord had, dacht ik er anders over en toen begreep ik ook, waarom ik zijn moeder niets van het goud mocht zenden. Hij wilde haar voor den vloek bewaren, die er aan kleefde."

„Wat heeft u er mee gedaan?" viel ik hem na mijn zwijgend toehooren in de rede.

„Behouden, natuurlijk. Het was van mij."

„En de vloek?" vroeg ik eenigszins sceptisch.

„Wel," antwoordde hij met een lichten grijns-lach, „ik geloof, dat ik het niet lang genoeg in mijn bezit gehad heb, om de zaak grondig te onderzoeken, want met zooveel geld als ik in geen tien jaar met trappen verdienen kon, wilde ik de rest van den winter niet in de eenzaamheid blijven. Ik reisde dus naar huis en betaalde mijn schulden. Daardoor raakte ik het kwijt. Als u anders bijgeloovig bent, kunt u er een ongeluk mee in verband brengen, dat mij op de thuisreis overkwam en waardoor ik nu nog altijd met mijn reehtervoet trek. Ik was nauwelijks een dagreis voorbij Kamloops, toen ik, terwijl ik naast mijn slede liep met de teugels in de hand, opeens in een berenval trapte. Als mijn huskies niet zoo slim geweest waren een spoor te volgen en zoo vlug mogelijk daar langs voort te hollen, dan zat ik vandaag zeker niet hier bij u. Dat spoor leidde hen naar de hut van den trapper, die die vervloekte val daar had opgesteld. Toen hij dat span honden daar zonder geleide naar zijn hut zag hollen, begreep hij wel, dat er iets niet in den haak was en liep langs het sledespoor terug. Als hij overigens op de gedachte gekomen was zijn tang mee te nemen, zonder welke men een dichtgevalen berenval immers niet open kan maken, dan had hij mij verscheidene uren van pijn bespaard.

Maar ik zou u de geschiedenis vertellen, die de doode mij mededeeld heeft. Natuurlijk kreeg ik dit verhaal niet dadelijk achter elkaar te hooren. Ik hoorde het bij stukjes en beetjes, iederen dag wat, vandaag dit, morgen dat, zonder bepaalden samenhang, ten laatste wist ik toch alles. Ik zal het u nu in zijn geheel vertellen. En als u alles gehoord hebt, dan zult u overtuigd zijn, dat er toch nog plaatsen op de wereld zijn, waar het goud los en vrij ligt, zoo maar om te grijpen, placergoud — in massa's. Iedereen kan het vinden en meenemen, *die er den moed toe heeft*. Het ligt in een kloof. Heel hoog daar boven in Alaska. En vergeet niet, *ik weet den weg daarheen*. Ik denk, dat ik dien zal afleggen, als de oorlog geëindigd is en als u mij vergezellen wilt, vind ik dit uitstekend. — Maar nu is het weer tijd voor mijn dienst. Dus tot straks."

De andere wachter was juist binnengekomen om zich te laten aflossen.

Warren stond op, nam de lantaarn uit de hand van zijn kameraad en stapte met zijn zware, dikke overschoenen naar buiten in den huilenden sneeuwstorm.

Terwijl Mike nu naar den haard ging om het vuur wat op te poken, zat ik in mijn stoel te luisteren naar het woeden van den sneeuwstorm, die maar aldoor massa's harde sneeuw tegen onze vermolmden planken schuur wierp.

Het was al lang voorbij middernacht. Het gehuil

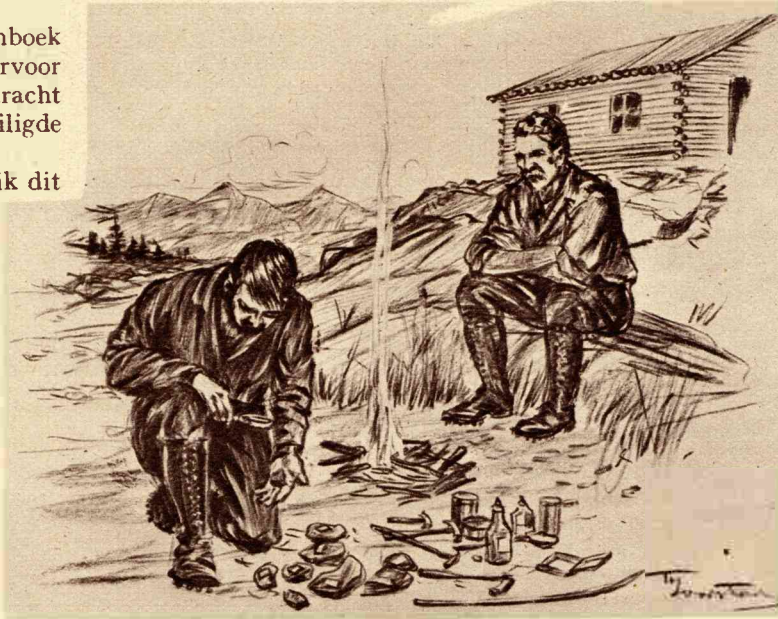
der wolven was echter nog niet verstomd. Integendeel, het klonk van alle kanten, langgerek, klagend, onuitsprekelijk troosteloos. Ik dacht aan alles, wat de oude prospector Warren mij verteld had. . . .

Een dergelijke nacht was het geweest, toen hij daar boven in de noordelijke ijswoestijn in de eenzaamheid des doods in de blokhut had gezeten, alleen met den stervende, die aan de koorts bezweek . . . langzaam . . . langzaam, gruwelijk, onverbiddelijk . . .

Of was het door den vloek van een zware schuld? . . .

Toen Warren terugkwam, begon hij met de geschiedenis van de geheimzinnige kloof daarboven in het land van het Noorderlicht, — waar het goud lag in de bedding der beek, placergoud in massa's — bewaakt door de kleine groene slangen. . . . en den zeldzamen vloek. De geschiedenis, zooals hij ze gehoord had van den stervende.

Ik zal ze u vertellen, zooals ik ze hoorde, maar met mijn eigen woorden en eenige uitweidingen, die voor den lezer, die niet bekend is met het leven en werken van een prospector, noodig zijn om het geheel te kunnen begrijpen.

... Een der beide mannen nam nu een der monsters op en bekeek het door een vergrootglas. . .

IV.

Toen de aarde nog jong was, steeg er een gas op uit haar gloeienden schoot.

Dat gas was goud en het sloeg neer in een steenlaag. De eerste steenlaag, die zich over het algemeen vormde was leistein. Een merkwaardig scheppingsproduct noch van vulkanischen oorsprong, noch uit bezinksel ontstaan, dus evenmin uit vuur als uit water geboren.

Het bedekte de aarde op bepaalde plaatsen met een bergenhooge korst. Toen kwamen er aardbevingen en geweldige vervormingen van de aardkorst. Zij deden de leisteinlagen springen en de gebarsten kluiten overeind staan. De kloven en spleten, die hierdoor ontstonden, vulden zich met kwarts en in het gesmolten kwarts vloeide in dunne aderen het goud en vereenigde zich op sommige plaatsen tot zoogenaamde nesten.

Daarna brak de winter aan, die vele duizenden jaren duurde en toen was de aarde bedekt met een mijlen-dikke laag ijs. Deze dikke, harde ijskorst kroop langzaam, duim voor duim van het Noorden naar beneden en sneed het gebergte af, alsof de natuur met een reusachtige schaaflangs de aarde schoof. Van het Noorden af schoof zij miljoenen en milliarden tonnen vast rotsgesteente voor zich uit, sleep het tot ronde blokken of verbrijzelde het tot kiezel en zand en sleep die weer rond.

Zij vermorzelde ook het kwarts, dat zij vele duizenden jaren te voren in de spleten van leistein gegoten had en zoo kwam het goud weer vrij. Daar dit zwaarder is dan kiezel en zand sijpelde het in en door het gletschergruis, dat zich in gletscherspleten verzameld had. Toen nu later de gletschers smolten, de ijskorst zich naar het Noorden terugtrok en het gesmolten water in stroomen, rivieren en beken naar de diepte stroomde, namen zij het gruis en het zich daarin bevindende goud met zich mee.

Met deze ijsperiode was de zaak evenwel nog niet tot een eind gekomen.

VERMOEDENS VAN MISDAAD

Wegens gebrek aan plaatsruimte hebben wij het vervolg van bovengenoemd feuilleton uitgesteld tot het volgende nummer.

Nadat zij de geheele oppervlakte der aarde vervormd had en al het leven, dat er zich op bevond, had gedood, kwam er een tweede. De natuur was trouwens niet van plan, de groote massa's goud zoo maar in rivierbeddingen tusschen zand en steenen te laten liggen, zoodat de mensch ze later zonder moeite daar zou kunnen vinden. Zij dacht eens over de zaak na en besloot tot een tweede ijsperiode, waarvan men den duur op twaalfduizend jaar schat. Het komt er niet op aan of die beraming precies juist is. Van meer gewicht is het, dat deze tweede ijsperiode de meeste rivierbeddingen, die de eerste had achtergelaten, weer opvulde met de massa's losse steenen en gruis, die zij over de aardoppervlakte in beweging had gebracht. En daar werden zij, althans op verschillende plaatsen, aaneengevoegd door leisteinstof en water, die er tezamen een soort beton van maakten. Zeer dikwijls kozen de nieuw ontstane waterstroomen de oude rivierbeddingen of doorkruisten haar op plaatsen, waar het goud lag. En in deze bergbeken zoekt de prospector er naar. . . Zoo kwam het goud in de wereld.

En toen de mensch het gevonden had, maakte hij het tot zijn afgod en werd zijn dienaar.

Op een der lange zomeravonden zaten twee jonge mannen voor een vuur, dat zij aan den oever van een snelvlietende beek hadden aangelegd op de plek, waar deze zich in de Slikinerivier stort.

Het landschap om hen heen was buitengewoon bekoorlijk. Links van hen slingerde de stroom zich door het groen der oeverwanden en zijn krachtige golven glansden als zilver in den gloed van de ter kimme neigende zon. Voor hen uit sprong de beek in een nimmer eindigend geklater over rotsblokken en steenen met een gejaagdheid, alsof zij zich vol ongeduld haastte naar de Slikinerivier om gemeenschappelijk met haar den verren zwerftocht door de onbekende wereld in het Noorden voort te zetten. Tot dit doel was zij immers uitsluitend van de bergen naar beneden gekomen, wier door de zon beglansde ruggen zich spits en scherp tegen den lichtblauwen hemel afteekenden, waarin enkele witte, goudomzoomde wolken zweefden.

De oevers der beek waren tamelijk vlak.

Aan den kant werd de bodem van het dal bijna onmiddellijk begrensd door een steil naar boven gaanden, maar matig hoogen bergwand. Op één plek zag men een gapend hol, klaarblijkelijk het werk van prospectors. Aan de tegenovergestelde zijde verhieven zich de oevers in zacht stijgende hellingen, die met weiden bedekt waren.

De steenblokken, het zand en de kiezel, die aan weerskanten van de beek over een aanzienlijke breedte lagen opgehoopt, strekten tot bewijs, dat de er nu zoo onschuldig uitziende, slechts op vroolijk spel bedachte dochter der bergen, wanneer haar zelfbewustzijn gesterkt werd door gesmolten sneeuwmassa's, zeer woest en onstuimig kan worden en zich dan uitzette en aanzwol en zich uitstreckte tot ver bezijden haar tegenwoordige bedding.

Daarom was de blokhut, die als huisvesting diende voor de twee jonge mannen bij het vuur, zeker ook op een opgehoogde plek gebouwd, dicht tegen den bergwand aan.

Het vuur was geen gewoon kampvuur met flikkerende vlammen, het was met kennis van zaken voor een bepaald doel van houtskool opgebouwd. Over dat doel lieten de daar naast liggende monsters gesteente, allen van etiketten voorzien, evenals eenige fleschjes met vloeibare en bussen met droge chemicaliën, verscheidene hamers van verschillende vorm en afmeting, een soldeerpijp en eenige andere voorwerpen, iemand van ervaring niet in twijfel.

Een der beide mannen nam nu een der monsters op en bekeek het door een vergrootglas. Hij was van een middelmatige gestalte, sterk gebouwd, maar volstrekt niet plomp. Zijn eenigszins breed gelaat, omgeven door dichte baardstoppels en door op het voorhoofd neervallend zwart haar, vertoonde met de waterige, groene oogen onder de dunne wenkbrauwen het gewone grofmateriële type van den man uit het Westen. Zijn metgezel kon wel zoowat een half hoofd groter zijn en gaf zelfs zittende blijk van een slank figuur en een goede houding. Zijn gelaat was goed gevormd, had aangename trekken en kreeg door zijn flinken, blonden snorbaard een uitdrukking van vastberadenheid, waar de eenigszins peinzende uitdrukking der grijsblauwe oogen al het uitdagende van wegnam.

(Wordt vervolgd)

PANDER & ZONEN

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

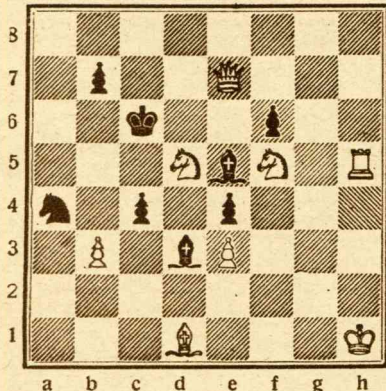
LOOPERS

GROOTE SORTEERING NIEUWE DESSINS

Schaken.

PROBLEEM No. 70 (driezet).
Auteur: A. Kauders, te Weenen.

Zwart 8 stukken

Wit 8 stukken

A. J. v. d. V. te R. (De gevraagde „gratie” is U verleend).
Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

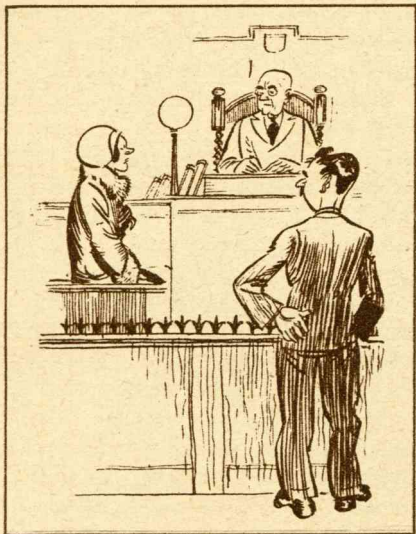
Dokter: „Ja, ik kan uw man wel wat geven, zoodat hij niet meer praat in zijn slaap.”

Echgenoote: „Maar kunt u hem niet iets geven, waar-door hij wat duidelijker praat?”

Twee zakkenrollers waren een ouden heer gevolgd, die een loonend slachtoffer voor hun „handigheid” beloofde te zijn, toen deze opeens in het kantoor van een ad-vocaat verdween.

„Wat moeten we nu doen?” vroeg een van hen, een beetje in zijn wijk geschoten.

„Natuurlijk wachten op den advo-caat,” antwoordde de ander direct.

Rechter: „Is beklagde een vreemde voor U, mevrouw?”
Getuige: „Hij was mij voikomen vreemd toen ik hem voor het eerst ontmoette.”

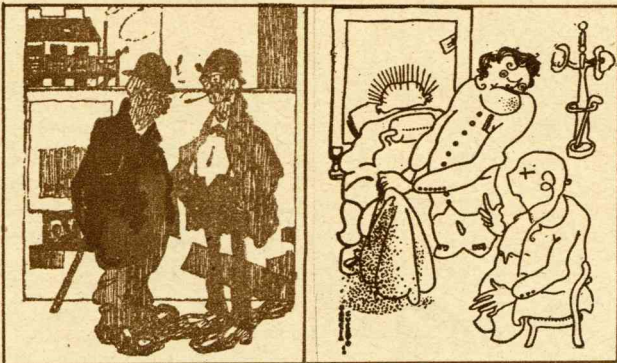
Oplossing Probleem No. 67 (driezet van F. Healy):

1. Lh7, ~. 2. Dg6, ~. 3. De4 ♠, resp. Dd3 ♠.

Een probleem van zeer ouden datum, maar schitterend van constructie. En ook geen „zacht eitje”. Enkele oplossers vlo-gen er in en zonden als oplossing den zet 1. D a 6—e 6, welke opgaat voor alle tegen-zetten van Zwart, be-halve R h 8.

Zij: „Hendrik, denk je dat je baby kan hooren waar je zit, als hij soms wakker wordt en gaat schreeuwen?”
Hij: „Ik weet het niet. Ik hoop het niet!”

„Vind je dat ik de helft van de buit moet geven aan den man die mij den sleutel heeft gegeven van het huis waar ik heb ingebroken?”
„Als je een eerlijk man wilt blij-ven, ja!”

Klant: „Waarom heb je hier alleen gruwel-lectuur liggen?”
Barbier: „Daar gaat het haar van mijn klanten van overeind staan en dan kan ik het gemakkelijker knip-pen!”

Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.
Uit de practijk.

No. 93.

Van de honderd spelers zullen er 99 op de volgende wijze een schijf verliezen: Wit 28—22, 25×34, 40×20, 15×24 en wit 22—17!! Schijf 21 is nu verloren, want op 21—26 haalt wit dam met 17—21 en 11×2. Wie echter den ge-heelen spelgang door-ziet en zich een zevental zetten ver den wis-selenden stand der schijven kan voorstel-len, ontkomt op de volgende wijze het ge-vaar:

Wit: 28—22, 40×20, 22—17, 32×14, 42—38, 38×27!
Zwart: 25×34, 14×25!, 23—28!, 21×32, 9×20,
Loopt zwart in 't begin achter een schijf,
Overleg dan een minuut of vijf,
Moog'lijk dat Ge een stukje wint...
Misschien zelfs dam haalt, beste vriend!

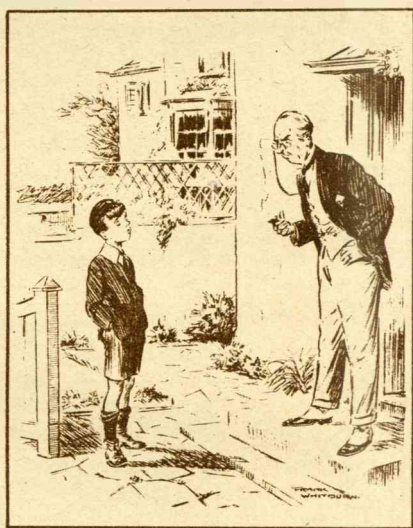
Geo.

Jansen had een betrekking gekregen als incasseerder. In deze kwaliteit moest hij ook bij zijn vriend Meijer zijn. „Ik veronderstel, dat ik nu niet erg welkom ben,” zegt hij, terwijl hij zijn vriend de kwitantie voorhoudt.

„O ja, toch wel,” is het antwoord. „Integendeel, ik zou het wel prettig vinden, als je nog eens terugkwam!”

Zij: „Lieveling, geef me alsjeblieft vijftig gulden om een japon te koopen. En denk eraan: wie snel geeft, geeft dubbel!”

Hij: (snel): „Hier is vijf en twintig gulden!”

Jongen: „Vader vraagt of u hem zijn hark leent.”
Preciese oude heer: „Vergeet je niets erbij te zeggen?”
Jongen: „Ja, hij zei: als die bullebak het niet doen wil, vraag het dan maar een deur verder!”

PAASCHVREUGD

Het zal weer weldra Paschen zijn,
Het eerste lentefeest!
Wij vieren het tweedaagsch festijn
Met opgewekten geest!
De Paaschtijd toch schenkt iedereen
Een ongekend plezier.
En niet het minste, naar ik meen,
Den eierenleverancier.

Naar buiten! roept het menschedom uit,
Waar de natuur ontwaakt,
En waar je met een blijden snuit
Fijn Paasch-geuoegens smaakt.
Dan komt, want 't wordt al lekker warm,
Je voorjaarspak van pas;
Wie wijs is, draagt dan over z'n arm
Z'n dikke winterjas.

Het Paaschfeest brengt ons wederom
De lenteboden mee;
We roepen deze welkom
In 't land aan de Noordzee.

Komt, zwaluw, reiger, ooievaar,
We groeten u, en ook
De lentebode van het jaar:
't Verbeide schoonmaakspook.

Zoo zien we dan het Paaschfeest weer
Met vreugde tegemoet;
Behalve één, die het veeleer
Vaarwel zegt dan begroet.
Hij heeft een broertje dood eraan,
Ja, 't baart hem droefenis;
Hij wenscht den paaschtijd naar de maan...
Wijl hij een paaschos is.

Paaschfeestgenooten, veel plezier!
En trekt ge er op uit,
Dan adviseer ik gaarne hier
Ulieden tot besluit:
Onthoudt vooral, bij voorbaat reeds,
Deez' raadgevingen slechts:
Houdt uwe oogen open steeds,
Uw hoofden koel en... rechts!

J. Cats Jr.

De kunst van FOTOGRAFEEREN

LENTE-OPNAMEN.

Nu de dagen langer worden en het eerste groen zich vertoont, komt de tijd weer aan dat de camera's voor den dag gehaald worden, de lenzen met een zacht zeempjeschoongemaakt (eerst voorzichtig met een kwastje afstoffen, want een lens is een fijn, teer glas), chassis uitgestoft en uitgeklopt, schalen schoongemaakt, ontwikkelaar en voorraad platen nagezien en zoo noodig aangevuld worden, in één woord, alles nagezien wordt, wat gebruikt moet worden als de lente ons naar buiten roept om wat van al het schoon, dat ze biedt, op de gevoelige plaat vast te leggen. Voor den volbloed amateur zullen al deze voorzorgen niet noodig zijn; die bergt geen camera's op als de koude, korte dagen komen, maar gaat naar buiten voor sneeuw- en rijp-opnamen, houdt zich „in training” door het maken van intérieur-opnamen, stillevens, reproducties, vergrootingen, enz. Er is niets doelmatischer, om wat in de kunst van fotografeeren te bereiken, dan het „in training” blijven, al is het maar door het maken van één foto in de week.

En elk jaar als de lente het teere jonge groen wakker roept, als de sneeuwklodjes zich vertoonen en de krokusjes hun kopjes naar buiten wagen, en later als de weelderig bloeiende scheerling groote bouquetten te voorschijn toovert, komen nieuwelingen zich voegen bij de groote schare amateur-fotografen en vragen zich af „Welke camera? Welke plaat? Hoe moet ik al dat schoons in beeld brengen?” Er wordt uitgekeken naar een camera en men verwacht zich in de vele soorten, die staan uitgesteld en worden aangeprezen, terwijl menigeen, afgeschrikt door de hooge prijzen

van z.g. „goede” lenzen, zich terugtrekt.

Laat me beginnen met hen te troosten door de mededeeling, dat voor landschapwerk elke camera, zelfs die met de eenvoudigste lens, kan dienen, mits die gelegenheid biedt tot instellen op een matglas. Natuurlijk is een goede reflex-camera, waarin men zijn onderwerp op plaatmaat ziet tot het oogenblik dat men afdrukt, een heerlijk bezit, doch noodig is dit in geen een deele en algemeen gesproken zullen er betere opnamen worden gemaakt door hem, die een statief moet opstellen en rustig de plaatsing van zijn toestel uitzoekt. Het instellen moet niet worden verward met scherpstellen; we verstaan eronder het verdeelen van de scherpte, het scherpstellen van 't hoofdmotief en door diaphragma-regeling ondergeschikt maken van de rest daaraan. We verstaan er ook onder het draaien van ons toestel zóó dat we een goede compositie krijgen, dat onze voorgrond niet leeg is, onze hoeken zijn gevuld, ons hoogste licht niet vlak in het midden van de foto komt, onze horizon niet ons beeld precies in twee gelijke helften verdeelt. — Om aan al deze voorwaarden te voldoen moeten we ons schoonheidsgevoel ontwikkelen, leeren voelen de verdeling van licht en schaduw, het schoone in lijnenspel, den ernst en statigheid van de verticaal, de rust van horizontale, de onrust van kromme lijnen. We moeten leeren het teveel weg-denken, de kleur uitschakelen. Hiervoor kan een omplakt blauw glaasje goed dienst doen als zoeker. Als we er door zien, schakelen we de kleur uit, houden alleen de tintverhoudingen over, terwijl we onwillekeurig één oog sluiten, wat ook het perspectief doet vervallen. Zoo benaderen we dus zooveel mogelijk het beeld zóó als het op de plaat zal verschijnen.

De weergave van de tintenschaal, van de kleurverhoudingen, is wel, vooral in de lente, de grootste moeilijkheid. Het grootste ge-brijk van de gewone fotografische plaat is haar kleurenblindheid; haar gevoeligheid is het grootst voor de blauwe en violette stralen van het spectrum, terwijl de roode, gele en oranje stralen die juist ons oog het meest treffen, zeer weinig indruk op de plaat maken. Daarom hebben de fabrikanten net zoo lang gezocht totdat de z.g. kleurgevoelige platen werden uitgevonden, die met een geelfilter gebruikt, de kleurverhoudingen kunnen benaderen, in hoeverre, hangt af van de dichtheid van het filter in verband met plaat en onderwerp. Men doet het best een filter te kiezen, dat

voor een bepaalde plaat wordt aanbevolen. Het doel van dit filter is de gele stralen zooveel mogelijk door te laten en de blauwe en violette tegen te houden. Een gevolg is natuurlijk vortraging van de lichtwerking, dus verlenging der belichting; hoeveel maal deze moet worden verlengd staat bij het filter aangegeven. Een 3× of 4× filter wil zeggen een waarbij men 3× of 4× langer moet belichten. Het beste is de werking te onderzoeken door een onderwerp op te stellen met veel rood, geel, oranje en blauw er in en daarvan twee foto's te maken, één zonder en één met geelfilter; men zal tot het verrassend resultaat komen, dat b.v. een donker-blauwe vaas met gele bloemen, licht met donkere bloemen op de foto komt zonder geelfilter genomen en met geelfilter in natuur-lijke verhouding. Een lentelandschap zonder geelfilter en op een gewone plaat genomen verliest alle attractie; de weelde van kleur vervalt geheel en de mooie blauwe lucht met de, juist voor dat jaargetijde, zoo typische witte stapelwolken, verschijnt als een effen wit vlak.

Ook moeten we een gebakte plaat gebruiken om te voorkomen, dat het fijne, teere van de bloemenweelde door overstraling ver-loren gaat, dat niet de bloesems der vruchtboomen, de massa's bloemen der scheerling, samenvloeien tot een wazige witte massa.

Men wachte zich bij natuurofnamen voor te veel; weest spaarzaam in de keuze van uw onderwerp, één vruchtboom is mooier dan een heele boomgaard. Wandel om hem heen en zoek een plaats waar ge hem ziet tegen een donkeren achtergrond en wacht den tijd af, dat het licht van terzijde valt, opdat de bloemen voldoende reliëf zullen krijgen. Ga naar een veld met scheerling, een open plek in het bosch met anemonen, gewapend met een mes en snijd het te veel weg in uw voorgrond; ons oog ziet ook slechts een deel tegelijk, stel hierop scherp in en maak de rest daaraan ondergeschikt, laat het alleen illustratie zijn van de heerlijke lenteweelde.

Ziehier eenige fingerwijzingen, dat is al wat een ander voor ons kan doen. De schoonheid moet uit ons zelf komen, het artistiek gevoel moet daarbinnen huizen, waar we het moeten ontwikkelen en aankweeken. De camera moet alleen middel zijn tot uitdruk-king van wat daar in ons leeft, we moeten haar beheerschen en bezielen, niet slaaf zijn van haar mechaniek.

V.